

REVISTA VÂNĂTORILOR

BIBLIOTECA
PERSONALĂ
RADU V. MIJA

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte :

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General :

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, Prof. I. DRAGOMIR, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV, DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. METIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, PETRU POPOVICI, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SAULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SCUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. CALERGHY, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU,
A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi : plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—.

Membrii aderenți : plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—.

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânatoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele
Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

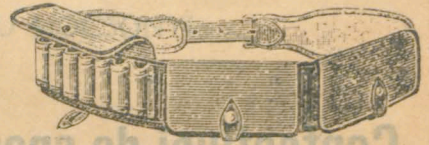
Atelierul de Curelărie M. Soglu @ S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei, No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucsacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând

cu mâna și din cel mai fin material.

Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile.

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3

(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânatoare,
velocipede, motocicletele și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânatoare, de tir și de apărare,
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL. ARMURARIA ENGLEZA

Am de vânzare

un prepelicar de rasă pură. Pointer englez, de sex masculin, etate 6—7 luni, la începutul dresajului, alb cu pete maron, cap de o frumusețe rară, origina cea mai bună. **Prețul Lei 3000.**

A se adresa:

*Crescătorie de câini din Rupea-Cohalm 92, Jud. Târnava-Mare, Transilvania.

De vânzare

cățel frumos pointer — brac (jumătate sânge), proveniență pur sânge Quesako. Etate 7 luni, f. bun de scos la actualul sezon de prepelițe.

Bun apporteur.

A se adresa la revistă.

Celebrele cartușe:

Originale Rottweil

„Weidmannsheil!“

se găsesc numai la „UNIUNE“

Încărcate, fără alice: Lei 6.— bucata

Încărcate complet, negre: Lei 7.— »

» » roșii: Lei 7.50 »

A mai rămas o mică cantitate, deci grăbiți-vă!

MAI-IUNIE

Este sau nu vânătoarea un sport?

de Dr. Gh. Nedici

Se observă aproape zilnic că nu numai profanii în materie de vânătoare, dar chiar și inițiații consideră vânătoarea drept sport. Să lămurim această chestiune. Vânătoarea în sensul general, este activitatea omenească, îndreptată pentru întreținerea, înmulțirea și vânarea corectă a animalelor sălbatice. Menținerea și înmulțirea vânatului, presupune cunoașterea minuțioasă a naturei precum și a condițiilor lui de trai.

Ea exercită asupra vânătorului o influență instructivă și înnobiliază personalitatea lui.

Vânătoarea corectă nu e altceva decât uciderea fără durere a acelor animale, de cari ne putem ușor lipsi, ținând seamă de interesul înmulțirii vânatului. Exercițarea corectă a vânătoarei ne limitează omorârea vânatului într'un timp determinat, adică atunci când el reprezintă cea mai mare valoare. Sportul, în schimb, este năzuința ambițioasă de a distruge, realizată prin forță și istețime, exercitată în aer liber, având în parte și scopul de a servi sănătatea.

Putem deci vorbi de un sport al tirului; nu trebuie să pierdem din vedere că îndată ce acest sport se aplică la vânătoare, prin faptul că depășește anumite limite, el trebuie să ducă la nimicirea vânatului. De fapt, acel care e călăuzit de mania tirului, este cel mai înverșunat dușman al vânatului.

Activitatea vânătoarească, pretinzând forță

și istețime și contribuind în același timp la cimentarea sănătății fizice și morale, doar atât are ceva comun cu sportul, încolo urmează scopuri cu mult mai superioare, mai estetice.

Sportul tirului, adeseori e pus la egală treaptă cu vânătoarea; aceasta e o greșală. Pe când sportul nu e altceva decât o masacrare vulgară a animalelor sălbatice, vânătoarea înseamnă uciderea corectă a acestora după o metodă estetică și rațională. Înainte ca vânătorul să doboare animalul, își dă bine seama dacă el este sau nu indispensabil reproducțiunii, sau dacă el a ajuns la valoarea lui maximă. Omului de sport îi este indiferent acestea; pentru el vânatul înseamnă o cifră sau o țintă de tragere. Or împușcă animalul-mamă, lăsând puii în voia soartei, or ucide cerbul nematur — pentru el nu există remușcare. Prin cele menționate mai sus, nu am intențiunea de-a aduce învinuiri tuturor oamenilor de sport; deoarece între ei sunt foarte mulți vânători corecți, cari nu exercită vânătoarea în sensul sportiv.

Zadarnic însă, noțiunea de sport aduce cu sine un atare prejudiciu. În tot cazul este o eroare regretabilă de a privi și exercita vânătoarea în sensul sportiv. Vedem din toate acestea că vânătoarea nu este un sport. Ea este o știință și un factor al economiei naționale.

Adunarea Generală

Adunarea generală ordinară anuală, fixată pentru ziua de 31 Mai crt., nu s'a putut ține în acea zi din cauza concursurilor de la Societatea de Tir care erau în toi și care au împiedicat pe vânători să se întrunească în număr suficient la „Uniune” conform statutelor, ast-fel că s'a amânat pentru ziua de 7 Iunie crt.

Biroul se formează cu d-nii: Antoniu Mocsonyi, Președinte de onoare, Dinu R. Golescu, Președinte, Nicolae Racottă și Dr. Gh. Nedici, Vice-Președinți, C. G. Alexianu, Secretar General al „Uniunei”. Notăm în asistență pe d-nii General Rusescu, Gr. P. Carp, Prof. Dr. N. Meșianu, G. A. Golescu, D. I. Niculescu, Al. Ivașcu, Dr. Bejan, etc.

Domnul Președinte, declară ședința deschisă la ora 5 p. m. salutând asistența și roagă pe d-l Secretar General să prezinte Adunării darea de seamă pe anul încheiat.

Dare de Seamă.

Asupra exercițiului 1924, prezentată Adunării Generale anuale din 7 Iunie 1924 de d-l C. G. Alexianu, Secretarul General al U. G. V. R.

Onorată Adunare,

Este desigur încă vie în amintirea Domniilor-Voaștre memorabila Adunare Generală Extraordinară ținută în sala Federațiilor Sportive, la care au luat parte mulți din domnii care și astăzi ne onorează cu prezența lor, adunare convocată în pripă într'un moment de primejdie, când organizația noastră încă plăpândă, era amenințată să se nărue, adunare la care vânătorul a alergat din toate unghiurile țării ca să-și susțină „Uniunea”. Căci așa e Românul: la pericol mare te poți bizui pe dânsul. Sunt nevoit să adaug însă că: atunci când treburile încep să meargă, el iar se lasă pe tânjală. Asupra acestui punct voi reveni însă mai la urmă.

Au trecut doi ani de atunci. Față de împrejurările dificile prin care trece viața noastră socială, putem spune că am realizat progrese însemnate. La 1 Mai s'a împlinit un an decând „Uniunea” noastră a fost recunoscută Persoană Morală de către Parlamentul țării. Majoritatea societăților de vânătoare din țară, exact 74 până în prezent, autorizate de Onor. Minister de Domenii, sunt afiliate sau fuzionate cu Uniunea, iar toată suflarea vânătoarească din România-Mare, cu oareși-care cultură și dornică să fie la curent cu ceea ce se petrece în breasla noastră vânătoarească, este înscrisă în „Uniune” și citește „Revista Vânătorilor”.

Intr'adevăr, chiar cei mai apatici s'au convins că în timpurile moderne, când totul este reglementat spre a putea fi conservat, când îngrădiri severe se impun, spre a face cu putință și participarea maselor la exercițiul unei îndeletniciri frumoase care

până mai ieri părea a constitui apanagiul exclusiv al unei clase privilegiate de oameni, zic că nu este permis nimănui care vrea să vâneze, de a ignora, pe de o parte legile tehnice, perfecțiunile și progresele acestei arte care a devenit o știință, pe de altă parte nici legile administrative care tind toate a ne conserva acest obiect al pasiunii noastre și tot deodată bogăție națională, reglementând vânătoria. Pornind de la acest principiu, s'a creat „Revista Vânătorilor”, organul nostru vânătoresc care ne servește de legătură sufletească și culturală, prin care vânătorul izolat chiar în cel mai îndepărtat unghiu al țării e ținut în curent cu ce s'a mai făcut aci la centru în domeniul pe care-l interesează, iar vânătorul, care deși era dornic de a se lumina, dar nu avea de unde, găsește aci un bogat material tehnic din care se poate instrui sau a-și complecta cunoștințele.

Acestui organ atât de important i-am consacrat prin urmare cea mai mare parte a muncii noastre, realizând în anul acesta o revistă, care credem că poate sta alături de cele mai bogate reviste vânătoarești străine. Pentru a aprecia la justa lui însemnătate progresul realizat, n'aveți decât să priviți un exemplar, nu din cele dintâi, adică din timpul copilăriei „Uniunei”, ci chiar unul mai recent, de pildă de acum doi ani, din epoca când revista a trecut sub noua ei direcție — și să-l comparați cu unul din numerele anului acesta. Sărăcia primului vă face să surâdeți! Bine-înțeles însă că ast-fel de publicații nu se pot realiza fără însemnate sacrificii bănești. Aci ca și în alte ramuri, înflorirea depinde de puterea pecuniară.

La Adunarea Generală din anul trecut v'am promis că pentru anul ce urmează, adică anul acesta, abonații vor primi o „Revista Vânătorilor” cu totul nouă, atât ca formă cât și conținut. Cred că ne-am ținut de cuvânt, căci anul acesta revista apare în fine în condițiuni demne de importanța pe care o are „Uniunea Generală a Vânătorilor”, cu un conținut de douăzeci de pagini — pe când reviste mondiale ca „Wild und Hund”, „Weidmannsheil”, „St. Hubert”, „Chasse et Pêche” apar numai în cel mult 16 pagini de text — revista noastră se tipărește pe hârtie velină din cea mai fină, cu ilustrații originale proprii, într'un cuvânt într'o formă cu totul occidentală. Nu zic că am ajuns la perfecție și că de acum înainte ne putem odihni pe laurii culeși. Din contra, sper că la anul să prezintăm revista noastră și mai perfecționată. Însă cheltuelile actuale enorme nu permit să oferim revista cu prețul de 100 lei abonamentul anual, așa cum se prezintă actualmente. Nu veți găsi în toată țara o publicație în condițiunile „Revistei Vânătorilor” cu 100 lei pe an abonamentul.

Încă din anul trecut am propus Consiliului fixarea abonamentului la 200 lei anual. Astăzi avem onoarea

să supunem din nou aprobării Domniilor-Voastre ridicarea abonamentului revistei la suma de 200 lei anual și 20 lei numărul vândut cu bucata. Numai astfel va putea „Uniunea” să consacre veniturile ei la satisfacerea altor nevoi urgente, pe când astăzi întregul ei venit este absorbit aproape în întregime cu cheltuielile revistei.

Domnilor,

O altă operă necesară, realizată în exercițiul anului în curs, a fost aducerea în țară a cartușelor pentru membrii „Uniunei”. Două erau posibilitățile care ni se ofereau: sau de a importa cartușe mai ieftine, însă proaste, sau de a importa cartușe de calitate superioară, însă firește mai scumpe.

Consiliul s'a decis pentru ultima soluție, pornind de la principiul că o societate ca a noastră are menirea de a răspândi și face cunoscută printre vânătorii din țară, nu marfă ieftină, ci cele mai perfecționate unelte de vânătoare, și astfel a importat un stoc din cele mai perfecte cartușe care se fabrică astăzi în Europa: cartușele Rottweil „Weidmannsheil!”.

Desigur că importând pentru membrii ei aceste cartușe de elită, „Uniunea” n'a înțeles să rivalizeze în preț cu negustorii de pe piață. Noi am înțeles să concurăm, nu în preț, ci în calitate, marfa care se oferă vânătorilor noștri pe piață, și din acest punct de vedere ne-am făcut pe deplin datoria față de vânătorul conștient, adică față de cumpărătorul luminat care știe să facă deosebirea convenită între un cartuș „Wöllersdorf”, pe care-l plătește pe piață cu 6 lei, și un cartuș Rottweil „Weidmannsheil!”, pe care-l plătește la „Uniune” numai cu 7 lei, adică prețul de cost.

Firește că dacă „Uniunea” ar fi dispus de un capital mai mare, am fi importat și cartușe ieftine, pentru pungile mai modeste, și cumpărătorii ar fi primit cartușe desigur mai ieftine și mai bune ca cele din târg, însă incontestabil inferioare cartușelor „Rottweil”. Din lipsă de capital n'am putut satisface însă toate dorințele.

Domnilor,

Pentru a termina și a proceda la punerea la vot a chestiunilor din ordinea de zi, dați-mi voie să mai adaug un cuvânt: Menirea „Uniunei” îmbrățișează un vast câmp de activitate, prea vast pentru a putea fi opera unui singur om sau chiar a câtor-va oameni.

Pentru a putea înfăptui, chiar încetul cu încetul și una câte una punctele din programul organizației noastre, este neapărat nevoie de colaborarea efectivă a tuturilor, este indispensabilă o diviziune judicioasă a muncii necesare, nu numai pentru propășirea „Uniunei” și a „Revistei Vânătorilor”, dar mai mult — chiar pentru menținerea ei în starea în care se află astăzi.

Nu vreau să închei cu recriminări la adresa vânătorilor noștri. Inșă este o datorie de onoare a celui care se află aci la postul central de observație, de a semnală odată mai mult cele constatate și în de-

cursul anului încheiat. Afară de câte-va rare excepțiuni, constatăm o regretabilă dezinteresare a vânătorului român în tot ceea ce privește binele comun vânătoresc, organizarea, asociația, contribuirea, colaborarea asiduă și durabilă la unica revistă cinegetică din țară, revista noastră, pe care o menținem în viață cu atâtea sacrificii. Ce ne lipsește mai cu seamă este seriozitatea și continuitatea perseverență în ceea ce întreprindem. Regret că această superficialitate s'a manifestat până și în domeniul vânătoriei, care — constituind o pasiune — ar fi putut fi scutită, cel puțin ea, de o interesare numai aparentă din partea adoratorilor ei. Dacă îmi fac o dureroasă datorie de a vă semnala încă din timp simptomele de anemie ale societății noastre vânătoarești, este ca încă din timp să avizăm cu toții la mijloacele grabnice de îndreptare. Și aceste mijloace sunt simple și le cunoaștem cu toții: o colaborare mai serioasă, mai sinceră, mai efectivă, — sau cum zic Americanii, mai *eficientă* — prin faptă și prin scris, la alimentarea „Uniunei” și mai ales a organului ei unic de răspândire „Revista Vânătorilor”.

În speranța că declarațiile acestea sincere și obiective vor găsi ecoul cuvenit în inima tuturilor vânătorilor din România Mare, închei darea de seamă a anului ce a trecut, trimițându-le tuturilor un cordial salut vânătoresc!

După pronunțarea acestei dări de seamă, despre care d-l Secretar-General C. G. Alexianu declară că reprezintă mai ales vederile sale personale, d-sa dă cetire telegramelor de felicitări primite din provincie și următorului memoriu cu care au venit, la data fixată pentru Adunarea Generală, patru delegați din Cernăuți, în frunte cu D-l Dr. I. Philipovici și Radu de Grigorcea, dar care din cauza amânării adunării nu l-au putut citi:

Memoriu prezentat Adunării Generale de către d-l Dr. I. Philipovici, în numele filialei din Cernăuți a „Uniunei”: Societatea pentru Protecția și Ocrotirea Vânătoarei din Bucovina,

Domnilor,

Acum doi ani, când cu d-l Radu Grigorcea am venit la adunarea D-voastre generală, trebuie să vă spun că îmi era inima îndoită. Astăzi, când am onoarea a cunoaște personal și a aprecia pe mulți dintre D-voastre, a admira activitatea, distinsa pricepere și puterea D-voastre morală, astăzi Domnilor viu cu bucurie la D-voastre, sunt cu D-voastre, rămân cu D-voastre și cu mine întreaga Bucovină.

Noi bucovinenii, cari suntem mândri de a avea o excelentă creștere și cultură vânătoarească, constatăm cu cea mai mare bucurie că am găsit bărbați, a căror tendințe, pricepere și seriozitate morală, este identică cu a noastră.

Când la invitarea noastră a venit la noi la Cernăuți d-l Nedici ca să interpreteze noua lege a vânătorului, au alergat de aproape și de departe, din

întreaga țară, vânătorii la adunarea generală a Societății pentru Ocrotirea Vânatului din Bucovina, convocată ad hoc și un fior de bucurie a trecut prin întreaga țară.

S'a fost sfârșit domnia ilegalității, din nou înflorea speranța, că avem un scut spre a putea păstra și ocroti în frumoasa noastră țară ultimele rămășițe ale iubitului nostru vânat. D-l Nedici vă poate spune ce primire a aflat la noi, el vă poate spune, cum toți vânătorii, fără deosebire de stare, au salutat în dânsul simbolul unui timp mai bun.

Și acum, Domnilor, dați-mi voie să arunc o scurtă privire asupra tot cecece s'a întâmplat în timpul din urmă în Bucovina pe terenul vânătoarei. Cu cea mai mare râvnă s'au pus toți la lucru. Organizația făcea din zi în zi tot mai mari progrese, tot mai mult se făcea cunoscută legea, tot mai fricoase, tot mai retrase deveneau elementele obscure, dușmanii vânatului. Creșterea noastră, Domnilor, este de așa fel, că dacă luăm ceva în mână, ne dăm cea mai mare silință să o ducem la bun și cinstit sfârșit. Contactul dintre noi și autorități a fost foarte viu întreținut. De nenumărate ori ne-am expus personal, pentru că știam că luptăm pentru o cauză bună, înaltă și patriotică, și pentru că întotdeauna eram siguri de sprijinul D-voastre. D-voastre, Domnii mei, veți înțelege că pentru noi cei din provinciile alipite această muncă e neasemănat de grea și că adesea intervin situațiuni, cari trebuie să fie tratate cu un deosebit tact.

Să-mi fie permis, Domnilor, să exprim din acest loc deosebitele mele mulțumiri domnului general Mircescu, comandantul diviziei a 8-a, care întotdeauna mărinimos și cu multă înțelegere a știut să țină socoteală de dorințele și plângerile noastre și care și de altfel are mari merite pentru bunul mers al trebilor.

Ori, pe când toți vânătorii adevărați și cinstiți — și, mulțumită Domnului, din aceștia sunt bune 90% în mica Bucovina — cu jertfe fizice și materiale pregăteau pas de pas propagarea ideilor noastre și a legii, și în legătură cu aceasta, în timp ce vânatul se tot înmulțea, nimicirea fiarelor se făcea tot mai intensivă, iar numărul delictelor de vânătoare devenea tot mai mic, tocmai în această crescândă și roditoare perioadă de muncă serioasă și conștientă de țintă, ni se bagă bețe în roate:

Fără încuviințarea Ministerului se înființează o societate cu denumirea „Cercul Vânătorilor”. Se trimit circulare prefectilor, prin care sunt provocați să găsească terenuri de vânat pentru acest club — cum se zicea — spre a combate braconajul și exercita legea vânatului. Și în marele număr de membrii, parte adunați prin presiune, găsim hazardiști de profesie, cari la vederea unei arme de vânătoare o iau la fugă, găsim buțizuiși de piei de iepure etc. Intenția era să se ia în arendă întreaga țară. Înțelegându-se exact situația și în urma unui energic protest din partea întregului corp de vânători cinstiți, acest club a fost disolvat.

Un jandarm împușcă într'un teren de prăsilă a fon-

dului bisericesc un cerb. El e denunțat ca braconier. Șeful de ocol silvic care face denunțul este amenințat să nu facă aceasta, căci altfel va veni înaintea Curței Marțiale pentru... ofensarea armatei!

Se intervine mereu, totuși în zadar. Bravul om, care de 4 ani n'a împușcat ci tot numai a îngrijit, își cunoaște datoria; el își apără iubitul său vânat. Vine la judecată, judecata se amână — „luna doarme”!

Un bătrân administrator silvic al unei moșii particulare, om pretutindeni bine văzut și iubit, e provocat de un jandarm ca să-l lase să vâneze în pădure. Răspunzând omul că nu are drept să permită aceasta, i-se confiscă armele și i se restituie apoi abia la intervenția comisarului regal.

Elementelor dubioase și braconierilor li se eliberă permise de a purta armă, pe când vechii pădurari — oameni pe cari te poți bizui — din teritoriile model ale contelui Vasilco alergau în zadar după acestea.

Un inspector județean de vânătoare, om nepărtinitor și care nu se lasă mituit și își face serviciul său, într'adevăr greu, în mod excelent, într'o bună dimineată, fără anchetă, fără motive, se pune în disponibilitate telegrafic. Aceasta a produs în întreaga țară atâta indignare, încât proiectata expoziție de vânătoare nu s'a putut aduna, iar noi suntem ferm hotărâți să tragem consecințele, dacă nu ni s'ar satisfăce cererea, de a se face o anchetă în regulă.

Noi, Domnilor, nu suntem deprinși cu astfel de procedee; așa ceva n'are voie să se întâmple. Noi muncim cu drag, credincios și intensiv, însă cerem respectarea legilor și respectarea persoanei credincioase care stă în serviciul legii. Vă rugăm, Domnilor, a vă ocupa serios de expunerile noastre și a vă pune de partea noastră. Prin unire putem ajunge la tot!

Încă un exemplu:

Un gerent comunal are diferende personale cu inspectorul județean de vânătoare, care e judecător. Gerentul face o adresă către Ministerul de Justiție, cum că funcțiunea de inspector de vânătoare e incompatibilă cu funcțiunea de judecător. Ministerul decide.

Bine, Domnilor, e inspectorul onorific de vânătoare un gardist cu sabie și revolver, sau este el un om de încredere și organ administrativ? (Dacă e așa, atunci nici judecătorul de instrucție nu poate fi judecător). Aceasta e ceva ce nu se poate susține, fiindcă adesea în județ judecătorul este unica persoană vrednică de încredere pentru această funcțiune de inspector de vânat și e de neînțeles de ce nu ar putea el exercita două funcțiuni, dintre care una o exercită desinteresat, onorific, în baza jurământului, cu cea mai bună credință și în interesul țării. Cu atât mai mult, când e vorba de șeful judecătoriei, cum e în cazul de față, care nici odată nu judecă astfel de cazuri.

O altă necesitate consistă în a lua poziție solidară și energică față de contravențiunile la legea pășunilor și în contra noii legi silvice.

Este imposibil ca să mai putem ajunge la o tâ-

nără generație a cerbului și a cocoșului de munte, cât timp mii de oi și capre cu câinii lor de pază calcă zi de zi, din Mai până în Septembrie, fiecare centimetru pătrat din pădurile munților noștri, abstracție făcând de faptul că acest procedeu, injustificabil din punct de vedere al economiei naționale, e și în detrimentul economiei silvice. Trebuie s'o spun cu tărie, sângeră inima, când vezi că în codrii, prin păree, săhelbi și culturi, fiecare fir de iarbă e păscut și că pământul are aspectul unei arii. Unde să-și scoată bietul vânat puii, unde să și-i crească, dacă pas de pas, până în cele mai îndepărtate colțuri, e deranjat și gonit și nu-și mai poate găsi hrana? Apoi unde să mai crească și tânăra pădure? Ouăle și puii găinelor de pădure sunt pur și simplu turtite de acest vălătuc; nimic nu poate scăpa! Domnilor, acest fapt are urmări foarte vaste și e de cea mai mare însemnătate. Noi muncim atunci munca lui Sysiphus, dacă nu vom căuta să oprim aceasta. Vă rugăm a lua imediat hotărâri privitoare la această chestie.

Un izvor identic de nimicire a vânatului sunt magazinele de arme și de muniție. Acestea trebuiesc să fie luate sub control permanent de către Uniune și monopolizate, altfel luptăm contra morilor de vânt. Rugăm insistent a face imediat pașii necesari.

Și acum în fine câteva cuvinte cu privire la legea vânatului. Mai adineauri v'am spus, că Bucovina a răsunat de chiotul de bucurie ieșit din pieptul tuturor vânătorilor cumsecade, când a fost cunoscută această lege. Ea a însemnat pentru noi direct mântuire. Ce să vă spun mai mult decât, că un brav țaran dela munte, un vrednic și pasionat vânător, mi-a mărturisit că pentru dânsul a fost zi de sărbătoare apariția acestei legi; că mulți vânători din țările de cultură din Apus mi-au exprimat personal atât verbal cât și în scris admirația lor, că le suntem în această privință atât de mult înainte.

Ca la noi la nimenea! Aceste cuvinte le-a exprimat d-l inginer și inspector general Georgescu la congresul inginerilor silvici din Chișinău. Nu se poate nega că această observație a d-lui Georgescu privitoare la legea vânătoarei, este tot atât de justă ca și critica din discursul său, făcută cu privire la pretinsa eliminare din vânătoare a personalului silvic. Fie-care trebuie să-i dea și îi va da dreptate în privința aceasta. Însă—eu mi-aș permite întrebarea, cum explică d-l Georgescu incontestabilul și tristul fapt, că vânătoarea a decăzut și în deosebi numărul vânatului a scăzut într'un mod înspăimântător, cu toate că până la apariția actualei legi a vânătoarei personalul silvic a avut timp de atâția ani neconținut ocazie a aplica cunoștințele sale—ca specialiști—în creșterea vânatului și în exercitarea vânătoarei? Mie și nouă la toți ne este cu atât mai dureros a constata faptul, că această decadentă a vânatului se manifestă în cea mai mare măsură chiar și în imensele și splendidele păduri din vechiul regat. Și cum ne va explica d-l Georgescu faptul, că în pădurea din Putna, în Bucovina, în întindere de 12000 ha, sub influența unui așa zis *sportsman*, situația vânatului s'aurcat în acelaș timp la 3000 cerbi și

nenumărate căprioare, până la uciderea în massă a vânatului ordonată de administrația silvică contrală, sub pretextul că vânatul face stricăciune la copaci? Nu și-ar da d-l Georgescu osteneala să se plimbe puțin prin lume și să ne explice apoi, cum se face că pretutindeni unde așa zișii *sportsmen* posed sau țin în arendă vânatul, vânătoarea stă la un nivel atât de sus și situația vânatului s'a urcat la cifre direct fantastice, prin care fapt însemnătatea economică națională a vânatului e demonstrată în mod peremptoriu? Nu știu dacă este aici locul ca să revin și la cuvintele d-lui Georgescu privitoare la importanța d-lor medici veterinari... pentru cultura și sporirea vânatului!

Iertați-mi, Domnilor, această excursiune pe care am făcut-o cu privire la congresul d-lor ingineri silvici din Chișinău, dar am crezut că trebuie să o fac, de oare ce acest congres s'a pronunțat atât de aversiv față de noua lege de vânătoare precum și față de vânători în genere, care — fie chiar numai simpli *sportsmen* — au cel mai viu interes pentru buna stare a vânatului și a vânătoarei din România, au inima și înțelesul deplin pentru frumusețile și odoarele naturale din iubita noastră țară și cari chiar pentru motivul acesta garantează din capul locului cel mai intensiv studiu în această direcție. Și pe calea aceasta suntem hotărâți să mergem cu toată demnitatea, jertfa și abnegația conștientă, spre atingerea idealului, pentru care de către natură sunt date toate premisele în țara noastră. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât suntem convinși că față de acest ideal toți silvicultorii sinceri și vânătorii adevărați vor merge pas în pas cu noi, în cea mai deplină armonie.

Ar fi de dorit ca în intențiunile noastre bune și fără aversiune față de corpul silvic, mai ales în aceste timpuri grele, în loc de a fi împiedecați, mai curând să ne încurajăm reciproc. Suntem încredințați că în scurt timp vor vorbi pentru activitatea noastră faptele cele mai palpabile.

În înțelesul acestor expuneri, pe care am avut onoarea să vi le fac, dați-mi voe, Domnilor, ca să exclam: *Trăiască Uniunea Vânătorilor, trăiască legea vânătoarei din România Mare!*

D-l Secretar General dă apoi citire raportului Comisiunii Cenzorilor și bilanțului pe anul trecut, din care rezultă următoarea situație încheiată pe ziua de 31 Martie 1924:

Situația

încheiată pe ziua de 31 Martie 1924

Membrii înscriși dela început până la 31 Mai a. c. 1435 membri.

Dintre cari: 279 activi, 1156 aderenți.

• Societățile afiliate sunt în număr de 74.

Situția de Venituri și Cheltueli

la 31 Martie 1924

CHELTUELI

VENITURI

Chelt. impr. revistei și clișee	97.639	60	Abonamente	136.259	—
Furnituri cancelarie	5.694	75	Taxe de înscriere	21.946	—
Chelt. poștă, mărci, etc.	9.215	50	Cotizații	11.456	—
Salarii	19.500	—	Donațiuni	4.305	—
			Publicații, reclame	30.619	—
	132.049	85	Vânzarea statulelor, etc.	1.217	—
			Subvenția Minist. Domeniilor	22.500	—
				228.302	—
Observațiuni					
			Venituri	228.302	—
			Cheltueli	132.049	85
			Suma cu care veniturile pe 1923/24 depășește cheltuelile	96.252	15
			Se scade suma ce are de primit D-1 Răcottă	46.491	25
			Capital disponibil la „B-ca G-lă a Țării Românești“	49.760	90
			Sold în Cassă	2.094	15
			Totalul capitalului disponibil la 1 Aprilie 1924	51.855	05

Biroul supune apoi votului Adunării Generale chestiunile din ordinea de zi, cari se votează cu unanimitate, așa precum rezultă din următorul proces-verbal, semnat de asistență la sfârșitul ședinței:

Proces-Verbal

al Adunării Generale ordinare anuale din 7 Iunie 1924

Astăzi 7 Iunie 1924, orele 5 p. m., subsemnații, întruniți în Adunarea Generală anuală, urmând ordinea de zi și deliberând asupra chestiunilor supuse nouă de Onor. Consiliu de Administrație.

Decidem:

1. Ascultând darea de seamă asupra exercițiului 1923—24, aprobăm bilanțul anual încheiat la 31 Martie a. c. și dăm cuvenita descărcare d-lui Secretar-General, Comitetului de Direcție, Comișiei Cenzorilor, precum și întregului Consiliu de Administrație, pentru gestiunea lor în cursul anului încheiat.

2. Procedând la tragerea la sorț a 8 domni membri-consilieri din Consiliu, conform statutelor „Uniunii“, au eșit la sorț domni:

Dimitrie Biju (pentru Banat).

I. Brătescu-Voinești.

Gr. Greceanu.

Prof. Dr. Amza Jianu.

Ștefan Șendrea.

I. Sagasta-Bălănescu.

Lt. Col. Sebastian Brândușa (pentru Transilvania).

General Cotescu.

In locul domnilor Consilieri ieșiți la sorț, cărora rugăm Consiliul de Administrație să prezinte mulțumirile noastre pentru munca și interesul pus în slujba „Uniunii“ în timpul activității domniei-lor, Adunarea Generală votează pe următorii d-ni Consilieri:

Mihail Oromolu, Guvernatorul Băncii Naționale.

I. Angelescu, fost ministru.

C. Opran, Administratorul Casei Pădurilor.

C. St. Rasidescu, Directorul „Cărții Românești“.

Prof. Dr. Dionisie Linția (pentru Banat).

Petre Popovici, Inspector regional de Vânătoare.

Romul Popescu (pentru Transilvania).

Grigore P. Carp.

3. Procedând la alegerea Comisiei Cenzorilor pentru anul 1924—25, au fost aleși domni:

N. Calerghy.

M. Flechtenmacher.

G. Georgescu.

S. Bodnarescu.

Aurel Stănescu.

4. Luând în considerare forma nouă și amplă a Revistei Vânătorilor și ținând seama de cheltuelile crescânde ale hârtiei și ale imprimatului, aprobăm majorarea abonamentului anual la 200 lei (20 lei numărul) cu începere dela 1 Ianuarie 1925.

Drept care am dresat prezentul proces-verbal și l'am investit cu semnăturile noastre, conform statutelor.

(Urmează semnăturile celor prezenți).

Pagini din trecut: „Dropia și Spurcaciul“

Dropia este una din pasările cele mai mari ale Europei, și sunt multe țări de unde s'a retras cu totul, ne mai găsind îndeștule șesuri întinse și nepopulate. Ea este foarte sperioasă, mai cu seamă de om, și nu-i place a trăi decât pe câmpii late și pustii. Aripile ei nu sunt în proporțiune cu trupul, din această cauză umblă mai mult pe jos și se înalță cu oareșicare dificultate. Femeea este mai mică decât bărbatul, care mai cu seamă primăvara se arată și mai mare. Cât ține atunci epoca călcatului, gușa dropioiului se umflă și se face de trei ori mai groasă decât este în cursul anului; el este în toată splendoarea lui, poartă capul mereu în sus, coada mai adesea aridicată în formă de apărătoare, mustățile îi sunt zburlite, și mereu animat de lupta ce susține cu rivalii săi și de plăcerea izbândeii; el este în adevăr una din cele mai frumoase pasări ce avem în Europa.

Femeea face pe la Aprilie numai 2 sau 3 ouă, de o culoare care bate în verde și de mărimea celor de curcă. Se pretinde că, dacă se întâmplă să pue cineva mâna pe ele, sau chiar dacă bănuște că i-s'a descoperit cuibul, dropia atunci le părășește și caută alt loc spre a oua de isnoavă. Puii pot umbla îndată ce ies din cuib și fiindcă le crește foarte greu penele, ei sunt două-trei luni expuși la multe pericole.

Dropiile, cum am zis, sunt foarte sperioase, și nu se pot vâna decât cu o căruță acoperită. Numai în acest mod te poți apropia cel mult dela 150 până la 100 de pași. Se înțelege că trebuie să dea cineva cu glonțul, și dificultatea cea mare, care face pe vânător să greșească foarte des, este că distanța se schimbă la fiecare dătătură.

Dropiile la noi nu emigrează și se găsesc încă foarte multe, în județele Vlașca, Teleorman, Romanai, iar mai cu seamă pe câmpul Bărăganului, în Ialomița. Cu sporirea agriculturii, ele au devenit și mai sfiicioase decât cum erau acum câțiva ani, și poate va veni vremea când, înmulțindu-se populațiunea, vor dispărea din țara noastră, precum au dispărut în Occident, căutând alte locuri singuratece, unde omul nu-și va fi întins încă domeniile sale.

Spurcaciul, astfel numit din pricina strigătului ce are, este o pasăre care nu ierneză la noi. Ea vine pe la începutul primăverii și pleacă toamna. Din familia dropiei, are aceleași obiceiuri și acelaș mod de a se nutri; nu este însă așa de sperioasă și vânătorul se poate apropia la o distanță care îi permite să dea cu alică. Se vânează în aceleași locuri și după acelaș mod ca și dropia.

Rândurile de mai sus au fost scrise și tipărite în „Manualul Vânătorului“ de C. C. Cornescu, tocmai acum 50 de ani (1874).

Am socotit că cititorii noștri vor fi bucuroși să recitească ceea ce s'a scris în românește despre vânătoare acum o jumătate de veac, și așteptăm dela cititorii săi să releveze schimbările ce anii au adus, atât în moravurile noastre vânătoarești, cât și în acele ale vânătorului.

Cu această ocaziune ne adresem iubitului și valorosului nostru colaborator, nepotul marelui român și vestitului vânător care a fost Costache Cornescu, cu rugămintea să ne trimeată biografia, și dacă posedă fotografia, moșului său, pentru a o publica în revistă, trimițându-i în acelaș timp mulțumirile noastre anticipate.

(N. R.)

Terminologia Vânătorului

de Căp. C. Rosetti-Bălănescu

La interesantul apel al d-lui C. A. V. Popescu (R. V. No. 44) asupra culegerii expresiilor proprii vânătoarei, iată mai la vale, o seamă de cuvinte răslețe, auzite ici sau colo, și pe cari i le transmit fără nici o regulă sau vreo rânduială oarecare, așa cum îmi vin sub condei din aduceri aminte, și, fără vreo pretenție de alegere între ele.

Unele sunt în deobște cunoscute, altele complet dialectale. Trebuie însă, când vânezi în cutare sau cutare regiune, să le cunoști, ca să te poți înțelege la vorbă. O terminologie vânătoarească generală și „cultă“ nu există la noi — trebuie să vorbim cum ne vorbesc veșnicii noștri profesori — țărani vânători din partea locului — bine înțeles dacă privești vânătoarea ceva mai în amănunt decât statul pe scăunel.

Indic d-lui C. A. V. Popescu „*Dicționarul Silvic și al vânătoarei*“ de d. E. Gheorghiu, lucrare pe care deși din păcate nu o cunosc, dar cred că-i va fi de folos, dat fiind experiența și competența autorului.

În cele ce vor urma voi da scurte explicații acolo unde bănuiesc că nu s'ar putea tălmăci cuvântul sau sensul, singur.

Așa dar:

Sitarii au *picat* au *căzut*, s'au *sprrijinit* — când s'au abătut în cutare loc.

Copoiul *chefnește* când dă glas regulat și merge strună pe urmă bună.

Copoiul *șlehuește* când dă glas a-rar, pe urmă veche sau încurcată.

A ulmă: a ține urma după miros.

A adulmecă: acelaș sens ca a ulma, deși mi s'a părut ades să corespundă mai mult ca sens franțuzescului *éventer*. (*Éventer*: un chien évente lorsqu'il se rend, le nez haut, en humant l'air, sur un animal dont le sentiment lui est apporté par le vent. Manuel de Vénerie Française. Comte Le Couteulx de Canteleu).

Gadini: toate speciile de vânat mare, la munte.

Ciopor: cârd. Un ciopor de mistreți.

Haită, potae de lupi.

Se zice: un *stol* de rațe, de potârniche etc., dar un *cârd* de dropii, de cocori etc.

Copoiul *mână* sau *gonește*.

Plimbacul: drumul pe unde scobor porcii spre curătură.

Hățaș, trecătoare, țiiitoare: potecile ținute de vânat prin pădure.

Țiiitoare: locul unde stă vânătorul în bătae.

Goană, bătae, hăituială — și respectiv, *gonaci, bătăiași, botași*.

Scrăciobul porcilor: culcuș.

Ciucit, tupit: ascuns.

Vânatul e *stârnit, sculat, sare* sau *saltă*.

Prepelicar: chien d'arrêt.

A stă, a pontă: arrêter.

Bârlogul ursului. *Vizuina* vulpei.

Adăpătoare: unde scobor lighioanele să bea.

Scăldătoarea porcilor.

Minciuni: când face vânatul salturi, își încurcă urma.

Cerbul *rage, muge*. Lupul *urlă*. Ursul *morăie*. Porcul *grohăe*.

Scurmătură: râcăială făcută cu ghiarele, de vânat.

Șoldan, vătui: iepure neadult.

Urlătoare — la lupi.

Cerbul e *vițel* până la 6 luni, *mânzat* până la 1 an, *juncan* în al 2-lea an, *gonitor* în al 3-lea an; mai târziu e *bou* sau *taur*.

Cerboaică, ciută sau *vacă* — vai!

Căprior: țap și capră.

Rosătură: unde copacii sunt roși de vânat.

Cotlon, covru, strat: culcuș.

Colții mistrețului.

Coama mistrețului și *ghebul* ursului (părul care se ridică pe greabăn când e supărat).

Mistrețul e *purcel* până la 6 luni, *grăsun* sau *godac* până la 1 an.

Un *vier* mare, solitar, e un *răsleț*.

Fiară, dihanie, lighioană, jivină sau *bală*.

Copci: căprioara face copci (minciuni) sau fuge în copci (salturi).

Slin: un strat între șoricu și slămina mistrețului, care îi formează un fel de pavăză — „de-abea străbate glonțul“ zic țărani.

Tot la țară: *ploaie* (alice mici de tot), poștii (șevrotine), *iarbă* (pulbere de vânat), *petiță* (capsă), *furtuială* (bură).

O pușcă *smucește* dacă are recul violent.

Patul puștei sau *stratul*.

Rațe mari și *rațe mici*. Rațe *cârâitoare, fluerătoare, bășinoase, cu frigare, lopătare, pestrițe, moțate, de mare, călijare*, etc. (Vezi „Despre Rațe“ R. V. No. 13).

Paturi de stuf: un fel de podeală făcută din stuf, unde stă vânătorul aproape pe uscat, în baltă, la pază de rațe.

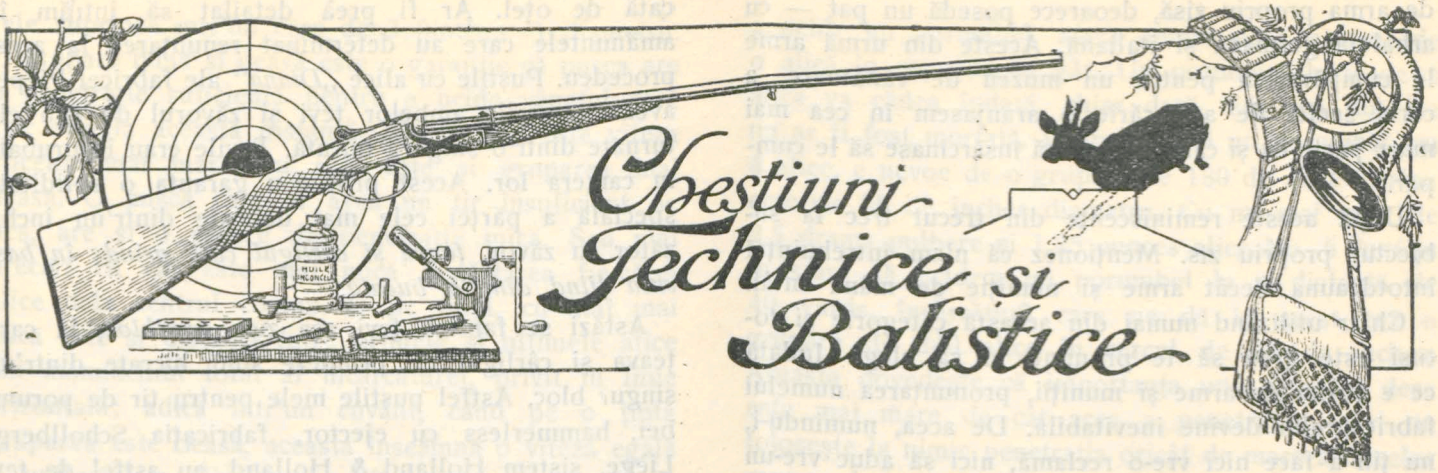
Vânătorii când se chiamă unii pe alții se *buciumă*: din corn, pe țeava puștii sau din gură. (Apelurile din gură sunt numeroase și variate, precum și felurile de a îndemna sau chema copoi).

Loc tare e o poziție neumblată și bogată în vânat mare.

De știut și ce însemnează la *colnic, corhană, coclaur, culme, dolie, dos-față-frunte de munte*, muche, pisc, în *piatră, curmătură, plai, chee, grui*, etc. etc. — *codru, crâng, desis, dumbravă, hișteag, jăget, hătiș, luminiș, poiană, răriște, pâlc, tufăriș, zăvoi* etc. etc.

...Și toate celelalte pe cari le-am uitat, nu le-am auzit sau nu le știu.

P. S. Pentru că fuse vorba de cuvinte, îmi permit a remarca că în nici un caz nu se poate spune pe românește *dresura* câinelui în loc de *dresaajul* câinelui—fie el chiar limier—după cum văd într'un articol trecut („Limierut“ R. V. No. 44).

Arme de vânătoare pentru România

de Căp. Scheider-Snyder-Roland

În expunerile care urmează mă sprijin pe cei 25 de ani de experiență, căpătată în decursul vânătorilor mele prin Carpații Transilvaniei, ai foștii Ungariei, ai Galiției, Ucrainiei, Wolhiniei și prin ținuturile vechiului Regat.

Deasemenea mă mai sprijin și pe experiențele dobândite de vânători cunoscuți și cu reputație, care trec drept autoritate în această materie. În ce privește experiențele și vederile mele, ele sunt cunoscute cetitorilor de literatură cinegetică în limba germană de mulți ani și au servit de călăuză multor vânători, cari — atrași de superbe și bogatele ținuturi ale foștii Ungarii și ale vechiului Regat — veneau în aceste pricopsite terenuri de vânătoare virgine.

Care e pușca cea mai bună și cea mai adecuată?.. — o chestie de preț, la care nu se poate răspunde decât după o prealabilă și amănunțită examinare a chestiunei.

Dacă mă întrebați ce arme am purtat eu personal, vă voi răspunde că am vânat cu mai toate sistemele care pot fi luate în considerație, începând cu pușca de alice și cea de glonț cu o țevă, cu cremene cât și cu capsă, până la arma modernă de alice, carabină și drilling.

Pușcă cu cremene și pușcă cu capse!... Par'că văd pe vânătorul modern sau chiar ultra modern surzând cu milă... Și astăzi mai păstrez în colecția mea de arme ale familiei, începută din timpurile bunicilor și moșilor mei, puști *Lazarino* cu o țevă și cremene, conservate în stare perfectă și având un tir minunat. Deasemenea mai posed o armă ghintuită, cu o țevă și cu cremene, fabricată de celebrul maistru vienez *Gaspar Zollner*; o pușcă cu două țevi și cu capsă lucrată de maistrul armurier englez *Mortimer*, și una dela armurierul *Nowak* (nu *Nowotny*!) din Praga; arme de alice care și astăzi mai se pot lua la întrecere cu multe din puștile noastre moderne, și arme de glonț care pot concura liniștit cu expresele de cal. 450 și 500!

După această epocă urmează un salt puternic, trecerea la *cele moderne*. *Lefauchaux*-urile de tristă memorie trecură repede și sosî sistemul *Lancaster*

la rând. Pușcă cu două țevi, expres cal. 450 cu o țevă, „büchflinte“ cal. 12×450 expres (adică o țevă cu alice, alta cu glonț) și așa mai departe; carabină *Werndl* cal. 11,2 mm., carabină *Martini-Henry* cal. 11,2 mm., (cal. 450, carabina noastră românească de cavalerie), diferite carabine cu repetiție *Colt* și *Winchester* cu pulbere neagră și glonț de plumb; *Mod. 1905 Mannlicher* (cal. 8,2 mm.), *Mannlicher-Schönauer* cal. 6,5-8-9-9,5 mm., și *Mauser* cal. 7-7,8-11,2 mm; *Winchester* cal. 405, cal 401, cal. 303; Arme cu alice cal. 12 și 20 *Winchester* cu repetiție; *Browning* cal. 16 și 12; *Winchester* automat și *Sjögren* cal. 12; puști *hammerless* cu ejector de fabricație engleză, belgiană și franceză, în cal. 12, 16 și 20; o pușcă cu alice cal. 8 pentru vânatul de baltă; *drilling-uri* germani cal. 16×16×7,8 mm (cartușe *Karlsruhe* No. 514 cu glonț de cămașe de nichel în greutate de 12 g. și 4 g. pulbere f. fum *Rottweil*); cal. 16×16×9,3 mm. (cartușe *Karlsruhe* No. 474 cu glonț de nichel de 19 g. și 3,5 g. pulbere f. fum *Rottweil*); și o pușcă „*Paradox*“ cal. 12. Apoi carabinele mici americane cal. 22, pentru cartușele *short, long, long rifle* și carabinele fabricii *Birmingham smal arms Co.* pentru aceleași cartușe.

Cartușe am tras din toate mărcile mondiale. Am vânat potârniche, prepelițe, iepuri, căprioare, capre negre, porci mistreți, urși, găini de alun, de misteacăn și cocoși de munte, diferite păsări de pradă, vulpi, lupi, elani și vânat de baltă la Dunăre, la Nistru, în mlaștinele dela *Ecsed* și în bălțile *Rokitno*; am vânat cerbi în Carpații Ungariei și Galiției și păsări aquatice pe *Adriatica* și la Marea Negară. O carieră vânătoarească plină de variație, cu multe bucurii, multe plăceri și — multă osteneală.

O expoziție de vânătoare îmi va permite poate odată să arăt și cititorilor mei această colecție de arme, care mai cuprinde și un număr de pumnale, săbii și pistoale orientale rare, apoi și revolvere *Colt* și *Smith & Wesson* — în total 270 de bucăți. Trebuie să mai menționez că am făcut și încercări de tragere cu arcurile japoneze și orientale, care duc foarte departe și — cea ce se apropie cel mai mult

de arma propriu zisă, deoarece posedă un pat — cu arbaleta germană și italiană. Aceste din urmă arme le cumpărasem pentru un muzeu de vânatoare, a cărei secție de armurărie o aranjase în cea mai mare parte eu și care muzeu mă însărcinase să le cumpăr.

După aceste reminiscențe din trecut trec la subiectul propriu zis. Menționez că n'am întrebuințat întotdeauna decât arme și muniție de mână întâi.

Chiar utilizând numai din această categorie și totuși este greu să te pronunți și să alegi. Indată ce e vorba de arme și muniții, pronunțarea numelui fabricantului devine inevitabilă. De acea, numindu-i, nu țin a face nici vre-o reclamă, nici să aduc vre-un prejudiciu celor menționați și nu voi depăși limitele faptelor pozitive.

Chestiunea materialului care intră în fabricarea țevelor a jucat întotdeauna un rol important.

Revistele de vânatoare erau pline de desbateri asupra preferințelor între oțel sau damasc. Această chestiune a fost de mult rezolvată în favoarea oțelului și astăzi la o pușcă modernă de alice sau de glonț, destinată la întrebuințarea pulberii fără fum, nu mai intră în considerație de cât oțelul ca material pentru țevi. Damascul nu-și avea rațiunea de a exista decât numai față de țeava făcută din fier și numai atâta timp cât nu se știa încă să se foreze dintr'un bloc masiv de oțel o țeavă de pușcă.

Prin această explicație nu vreau însă să-i stric nimănui bucuria ce o are dela vre-o pușcă cu țevi de damasc, pe care o poartă de multă vreme și care trage foarte bine. Cu atât mai puțin bucuria colecționarului de superbe puști făcute din damasc de caiele, cu roze, laminet, Bernard sau Crollé. Materialul din care sunt făcute țevile n'are nimic de a face cu tirul armei. Tirul depinde numai de forajul țevii. Astfel sunt puști de damasc care trag admirabil și puști de oțel care trag mizerabil și vice-versa. Se întâmplă chiar de multe ori ca o pușcă ieftină să tragă mai bine ca una scumpă—căci la forajul unei țevi de alice joacă și rezultatul întâmplărei un rol mare. Fabricile germane și belgiene întrebuințează țevi făcute din oțelurile Cockerill, Krupp, Ehrhardt, Siemens-Martin, Böhler „Antinit“, Poldi „Anticorro“ etc. iar armurierii englezi mai mult oțelul Withworth, care este în același timp și cel mai scump.

Țevile făcute din Poldi-Anticorro și Böhler-Antinit, oțeluri obținute dintr'un aliaj de oțel cu nichel, sunt până la un punct ferite de rugină, adică sunt mai puțin atacate de rugină, astfel, că se pot curăți și după mai multe ore după întrebuințare, fără ca ele să sufere prinzând pete de rugină. La țevile de oțel, sudarea lor joacă un rol mare. Prin supraîncălzirea necesară la lipirea țevelor, chiar cel mai bun oțel își pierde calitățile sale. De acea se operează lipirea mai mult cu zinc sau cu material de lipit lesne de topit (partea basculei, zăvor, prelungirea șinei). Pentru evitarea lipirei, produceau Pieper și fabrica de arme Steyr niște perechi de țevi care erau lucrate, cu șină cu tot dintr'o singură bu-

cată de oțel. Ar fi prea detaliat să intrăm în amănuntele care au determinat renunțarea la acest procedeu. Puștile cu alice „Diana“ ale fabricii Pieper aveau camerile ambelor țevi și zăvorul de sub ele turnate dintr'o singură bucată. Țevile erau înșurubate în camera lor. Acest procedeu garanta o soliditate specială a părții cele mai delicate dintr'un închi-zător cu zăvor, țeava și cârligul care prinde în basculă fiind dintr'o bucată.

Astăzi se fabrică țevi așa zise *semibloc*, la care țeava și cârligul de prindere sunt lucrate dintr'un singur bloc. Astfel puștile mele pentru tir de porumb, hammerless cu ejector, fabricația Schollberg-Liège, sistem Holland & Holland, au astfel de țevi *semibloc* din oțel *Anticorro*. La drilling-uri și arme Bock, acest ideal de a avea țevile și zăvorul dintr'o bucată este realizat prin însuși sistemul lor.

Când comandăm o armă la un fabricant, nu trebuie nici o dată să indicăm fabricantului genul de foraj, ci numai tirul ce dorim să-l aibe arma cu un anumit număr de alice și cu o anumită pulbere. Treaba fabricantului cu ce gen de foraj ajunge la rezultatul dorit. Pe lângă genul forajului mai este determinantă și felul muniției întrebuințate, adică numărul și calitatea alicelor, calitatea tubului, a capsei, bura, pulberea și proporția încărcăturii. Proporția cea mai favorabilă a încărcăturii cu pulbere neagră este 1:6; la pulberile fără fum proporția este stabilită de fabrică și ar trebui să nu ne îndepărtăm dela aceste indicații, în interesul siguranței noastre personale și al rezultatului tirului.

O dovadă a enormelor presiuni cu care avem de socotit când întrebuințăm pulbere fără fum în țevile de alice și de glonț, sunt tablele pe care le găsim în cărțile de specialitate. Prin urmare să fim prudenți și să nu manipulăm sau experimentăm cu ușurință cu pulberile fără fum. De asemenea să nu ne biziim pe cunoștințele unui armurier mediocru, ci să ne procurăm cartușe cu pulbere fără fum numai din cele originale încărcate de fabrică. Alicele le putem eventual încărcă și singuri, însă să băgăm de seamă ce încărcătură prescrie fabrica. Nu cred că e nevoie să mai adaug, că în ce privește cartușele cu glonț, nu trebuie să întrebuințăm de cât încărcate gata din fabrică.

În decursul vremurilor am avut în mână o mulțime de arme sparte numai din cauza încărcăturilor greșite cu care se trăsese.

Eficacitatea tirului. Rezultanta tirului arată cum trage o pușcă și câtă penetrație posedă. Faptul că un vânat a căzut, nu poate servi drept termen de comparație, de oarece aceasta depinde mai cu seamă de dibăcia trăgătorului. Cartonul țintei este prin urmare cel mai bun examen pentru o armă și nu este greu de obținut. Pentru a stabili rezultanta tirului unei arme, trebuie să tragem cu ea asupra unei coli de hârtie cât mai mare; pentru majoritatea puștilor 40 yards va fi cea mai nimerită distanță.

Pentru a compara rezultatele, numărăm toate gău-

rele cuprinse într'un cerc de 3 0inches 1) diametru. O grupare bună și deasă este o garanție că pușca are o penetrație suficientă pentru a ucide vânatul care s'ar afla la această distanță, căci cu cât este viteza alicelor mai mare, cu atât este și gruparea mai deasă. O pușcă care ar avea un tir insuficient de des, are și o putere de penetrație mică. Sau mai precis: cu cât este mai mică depărtarea fie-cărei alice dela centrul comun de pe țintă, cu atât mai mică este și distanța între primele și ultimele alice din mănunchiul total al încărcăturii, privit în linie orizontală; adică într'un cuvânt, când pe o țintă gruparea este deasă, aceasta înseamnă o viteză egală și uniformă a alicelor, pe când o grupare proastă sau inegală dovedește din potrivă că pușca este forată în mod inegal. Cu cât gruparea ce arată o țintă pusă la 40 yards este mai deasă, cu atât mai departe va ucide pușca.

Cercul mortal este împrăștierea alicelor împrejurul centrului traiectoriei. Este clar că, cu cât este mai mare cercul omorător și bătaia puștei, cu atât va fi mai mare și eficacitatea ei.

La o distanță de 40 yards dela gura țevilor, s'a găsit adesea câte-va alice depărtate cu câte 10—15, chiar 25 inches dela centrul încărcăturii totale, astfel că o pușcă care la această distanță bagă aproape întreaga încărcătură într'un cerc de 30 de inches diametru, poate împrăști și câte-va alice la 40 inches una de alta.

O serie de experimente ne arată că sunt necesare cel puțin 4 alice No. 6 (englezesc)=2,5 mm., pentru

a ucide un porumbel, afară numai dacă e lovit de o alică în cap sau în gât. Un porumbel lovit de 6 alice va cădea îndată, chiar dacă nici una din ele nu ar fi fost mortală. Pentru a lovi un porumbel cu 4 alice, e nevoie de o grupare de 180 de alice într'un cerc de 30 de inches diametru. Cu nu mai mult de 2,5 drams pulbere și 1,25 ounces alice No. 6 suntem în stare să ucidem un porumbel la o distanță de 40 yards, încărcătură care ne dă în acest caz o grupare de 240 alice în cercul de 30 de inches. Aceasta dovedește că importanța unei grupări dese este mai mare de cât cea a penetrației, căci nu folosește la nimic penetrația oricât de mare a alicelor care nu lovesc pasărea.

Rezultatele menționate mai sus nu se pot atinge decât cu un foraj *choke-bore*, și au fost obținute cu o pușcă cal. 12 și cu încărcătura arătată mai sus făcută cu alice tari *Newcastle* și pulbere neagră engleză *Curtis & Harvey*. O experiență comparativă cu pulbere engleză *Schultze* a dat aceleași rezultate.

Cu o pușcă *Mortimer*, de încărcat pe la gură, am obținut cu 4 dr. pulbere neagră și 1 $\frac{1}{8}$ oz. alice No. 6, 110—120 alice în cercul de 30 inches la o distanță de 40 yards.

Cu o pușcă cu capse cal. 12, cilindrică, 130—145; cu *choke-bore* slab 160—180; cu un *full-choke* englezesc pentru tir de porumbei cal. 12; o medie de 200—220 de alice.

Aci mai jos rezultatele mijlocii atinse cu o pușcă engl. de vânătoare cal. 12 cilindrică, cu o încărcătură de 42 grs. pulbere *Schultze* și 1 $\frac{1}{8}$ oz. alice engleze.

Distanța yards	Numărul alicelor engleze					
	4	4 $\frac{1}{2}$	5	5 $\frac{1}{2}$	6	7
	Cantitatea de alice a încărcăturii					
	193 $\frac{0}{10}$	224 $\frac{0}{10}$	245 $\frac{0}{10}$	270 $\frac{0}{10}$	304 $\frac{0}{10}$	382 $\frac{0}{10}$
25	170=88	184=82	211=86	217=81	243=80	321=84
30	153=79	153=68	183=74	191=72	217=71	276=72
35	129=69	133=59	160=66	161=60	170=55	218=57
40	106=54	120=53	122=49	124=47	140=46	170=45
45	86=44	88=39	95=38	101=38	110=36	140=36
50	61=31	62=27	88=31	87=32	98=29	98=25
	Choke-bore					
25	187=97	206=91	229=93	259=98	288=94	360=94
30	177=92	197=87	222=91	237=89	260=85	343=89
35	166=86	189=84	206=84	219=82	242=79	313=81
40	141=73	171=76	172=70	193=73	216=71	258=67
45	121=62	143=63	149=60	171=64	162=53	213=56
50	92=47	118=52	131=53	134=50	147=48	170=44

Acestea sunt rezultatele unei buni puști de vânătoare, care totuși nu ajung rezultatele unei buni puști pentru tirul de porumbei.

O pușcă cal. 16 bagă la 40 yards în cercul de 30 de inches, cu 2 $\frac{3}{4}$ dr. pulbere neagră și 1 oz. alice englezești No. 6, în medie:

cu foraj cilindric 120—125 alice

cu foraj jumătate choke 160—170 alice

cu foraj *full-choke* 180—190 alice.

O pușcă cal. 20, bagă cu 2 $\frac{1}{4}$ dr. pulbere neagră și 7 $\frac{7}{8}$ oz. alice engl. No. 6, în medie:

cu foraj cilindric 90—105 alice

cu foraj jumătate choke 135—145 alice

cu foraj *full-choke* 160—170 alice.

Aceleași rezultate se obțin cu încărcăturile respective de pulbere fără fum, ca *Schultze*, E. C., *Rottweil*, *Haasloch*.

În Anglia preferă chiar doamnele Cal. 12, cu în-

* 1) Vezi explicația acestor măsuri englezești în tabloul de la sfârșitul acestui articol (N. R.)

cărcături mai slabe. Despre puști pentru doamne voi vorbi într'un alt articol, mai târziu.

Arme ușoare, de calibru mic, pot fi întrebuințate de asemenea cu folos ca arme de vânătoare eficace. Chiar Cal. 28 este o armă eficace în mâinele unui bun trăgător. Ast-fel, la un tir public de porumbei în Anglia, un băiat de 11 ani a tras cu o pușcă Greener, Cal. 28, făcând 38 de porumbei din 50 și făcând serii de 17, 11, 13 fără un greș.

Pentru vânătoarea de baltă se întrebuințează adesea puști cu calibru mare, precum 12, 10, 8, 4, 2. Acestea din urmă trebuesc forate în mod special și destinate pentru tuburi de alamă. În aceste tuburi intră încărcături mai mari decât în cele de carton; scăparea gazelor pe marginea cartușelor este imposibilă, de aceea au un tir mai tare și nu se înțepenesc în camerele țevelor. Nici variațiile atmosferice nu le influențează așa de mult ca pe cele de carton.

Ast-fel de puști trebuie să aibe un choke cât mai mare posibil. Când cumpărăm o astfel de pușcă trebuie să avem în vedere că Cal. 8 trage mult mai bine ca Cal. 10, și acesta mai bine decât Cal. 12; pe când Cal. 4, în comparație cu Cal. 8, nu trage proporțional mai bine, decât atât cât trage Cal. 10 față de 12. Cu un Cal. 12 de cea mai bună calitate, putem obține o grupare de 255 de alice într'un cerc de 30 inches la 40 yards distanță; cu un Cal. 10 de multe ori nu obținem un rezultat mai bun și putem privi o grupare de 275 ca un rezultat mediu excelent pentru un Cal. 10, cu o încărcătură respectivă. Cu alice mari trage Cal. 10 simțitor mai bine, decât 12. Un calibru 10 va băga la 40 yards într'un cerc (de 30 de inches, la o încărcătură de 4 dr. pulbere și $1\frac{3}{8}$ oz. alice Nr. 6, în medie 275 de alice. Pentru Cal. 8 cu tuburi de alamă, încărcătura normală este de 7 dr. pulbere și $2\frac{1}{2}$ oz. alice. La un Cal. 8 ușor, cu țevi de 32 inches, se potrivește o încărcătură de 2 oz. alice Nr. 6. Din această încărcătură de alice ar trebui să intre în cercul de 30 inches, la 40 yards, vre-o 400 alice. Calibrul 8 merge cel mai bine cu alice Nr. 4—1. Cu alice Nr. 1 se pot ucide rațe încă la 150 yards distanță. Totuși sigură este lovitura la 100 de yards.

Calibrul 12 se transformă într'o armă și mai eficace, făcându-i-se camerele pentru cartușe mai lungi de $2\frac{3}{4}$ inches. Chiar în tuburile de $2\frac{5}{8}$ inches încape o încărcătură de 50 dr. Schultze sau E. C. cu o bură grasă și $1\frac{1}{4}$ oz. alice, și ne vom convinge că rezultatele vor fi tot așa de bune, ca și cu încărcături mai mari.

În ce privește randamentul țevelor de alice de la drilling-uri și *Büchslinte* (o țevă de alice și una de glonț) subsista credința eronată că ele n'ar trage tot așa de bine ca țevile de la pușca de alice obișnuită, pentru motivul că, prin lipirea lor de țeva groasă de glonț, extensiunea și vibrațiunea lor este mai restrânsă. Trebuie să remarc aci că drilling-ul meu Cal. 16×16×7,8 mm. (514) trage cu alice tot așa de bine ca un Cal. 16 pentru tir de porumbei. Dacă consacram banii respectivi, atunci poate un ar-

murier să-și dea silința necesară pentru fabricarea țevelor de alice.

Am dat până aci o orientare generală asupra randamentului util al unei puști de alice, pentru ca citorul să știe ce trebuie să ceară și să nu aibe pretențiuni exagerate.

În ceea ce privește alegerea armei, este decizivă și suma de bani ce suntem dispuși să cheltuim. Mai bine cumpărăm o pușcă cu cocoșe care trage bine, decât — de dragul unui sistem hammerless — una inferioară. Hammerless și ejector costă mult mai mult.

Condițiunilor noastre de vânătoare la câmp corespunde Cal. 16; însă cine vânează și la baltă să-și ia mai bine un Cal. 12, cu cocoșe sau hammerless, Browning, Winchester automat sau cu repetiție Cal. 12 sau 16. În mlaștinele de la Rokitno am vânat rațe și găște sălbatice cu un Cal. 12 Winchester hammerless cu repetiție. Rare ori trăgeam mai aproape de cât 60—70 de pași. Tot acolo am întrebuințat și drilling-ul menționat mai sus, la potârniche, cocoși de mesteacăm (*tetrax tetrax*) și căprioare.

În Ungaria, la Dunafölvar, văzui într'o zi de toamnă lăsându-se niște găște sălbatice pe un grâu de toamnă. Trăsei cu țeva de glonț, care avea o razanță foarte mare, la 300 de metri și glonțul trecu prin 7 găște. Cu ocazia unei excursii de vânătoare am întrebuințat perechea mea de Holland & Holland hammerless cu ejector cu cartușe lungi de 70 mm. la toate felurile de vânat de baltă. Eu prefer sistemele de hammerless, care au platine ușor demontabile, cum sunt Holland & Holland, Lang & Son, Whestley Richards, etc., de oare-ce platinele ușor demontabile se curăță cu înlesnire pe când un sistem Anson & Deeley se demontează și se pune la loc cu greutate. La nevoie se poate trage cu glonț chiar dintr'o țevă choke-bore, cu destulă precizie până la 35 de metri. Nu trebuesc întrebuințate însă decât gloanțele Brenneke sau Stendebach, care trec și prin choke-bore. La mare nevoie se poate trage chiar un glonț rotund, însă trebuie încercat mai întâi dacă trece liber prin gura țevi.

În vânătorile de pădure, cu un vânat amestecat, este drilling-ul arma cea mai indicată. Țevile de alice să fie de Cal. 20, 16 sau 12, full-choke, pentru alice Nr. 1 și 6 engl., să aibe un tir din cele mai bune și să fie încercate și cu glonț Brenneke la 40 yards distanță. (Eu întrebuințez gloanțe Brenneke numai din cele cu vârful de oțel). La drilling prefer Cal. 16 și 12. Am avut drillingi cu glonte de Karlsruhe Nr. 514 (7,8 mm., proiectil de 12 g. cu cămașe de oțel și 4 g. pulbere fără fum Rottweil) și cu glonte Nr. 474 (9,3 mm., glonț cu vârful turtit, de 19 g. cu cămașă de oțel și 3,5 g. pulbere fără fum Rottweil) precum și cu glonte armatei austro-ungare 1893 (Cal. 8,2 mm., glonte expansiv sau cu vârful turtit, de 15,8 g. și cămașe de oțel, încărcat cu 2,75 g. pulbere fără fum originală). Desigur mai sunt multe feluri de gloanțe și așa putea indica o mulțime de combinațiuni de calibre ideale. Vreau însă să înfățișez aci ceea ce e mai practic astăzi de găsit.

Importul cartușelor este foarte îngreunat. Dacă acesta ar fi lăsat din partea guvernului ca un privilegiu în seama „Uniunii Generale a Vânătorilor din România”, atunci situația s'ar schimba. Astăzi ar trebui să nu ne comandăm un drilling decât pentru cartușe din acelea care se găsesc ușor la noi: Cal. 8,2 mm. Mannlicher austro-ungar, cal. 6,5 mm. Mannlicher românesc, 7 mm. Mauser, 7,8 mm. glonț rusesc (trebuie însă să-i pilim vârful, obținând astfel un glonț care se deformează f. bine).

Gloanțele originale ale acestui cartuș nu sunt utilizabile pentru vânatoare, decât numai dacă-i găurim sau pilim vârful. Glonțul care are efectul cel mai tare este acel austro-ungar și se potrivește prin urmare cel mai bine pentru la urși sau la mistreți. Mannlicherul românesc de 6,5 mm. și Mauserul de 7 mm. au o razanță mai mare și sunt mai apte deci pentru capre negre, etc. Pentru toate aceste cartușe se poate fabrica drillingi foarte solizi în greutate de 3,5—3,750 kg. Din cauza simplității, solidității și siguranței, eu prefer la drilling sistemul cu cocoașe, sistemul hammerless *Jaeger* și sistemul *Fückert*. Ambele ultime sisteme, cu dispozitiv separat de armare a glonțului.

Pentru naturalistul colecționar este foarte indicat un drilling Cal. 24×24 sau 28×28 cu o țevă pentru glonțul Winchester Cal. 25/35, care are o eficacitate încă suficientă pentru căprioare. Pentru ca un astfel de drilling-miniatură să nu fie numai o jucărie periculoasă, ci o armă într'adevăr serioasă și utilă, e necesar ca el să fie lucrat de un armurier experimentat și costă prin urmare în proporție. Cu un astfel de drilling va fi mulțumit mai ales ornitologul, care vânează pentru colecțiile lui, și care va putea deci ucide și animale păroase de talia unei vulpi, fără a le strica.

La mistreți și la urși este foarte recomandabilă o armă „Paradox” Cal. 12; adică cu țevi lisse, care au însă la gură pe întinderea unui choke, vre-o 4—5 cm., niște ghinturi speciale. Glonțul pentru „Paradox” are forma unui stup de albine și cântărește 750 grs., este turnat numai în plumb sau cu vârf de aramă și se trage cu o încărcătură fie de pulbere neagră, fie fără fum (chiar cu Cordită) respectivă calibrului. Puterea de oprire (*stopping power*) a acestui glonte este enormă, smucitura nu e mult mai mare ca la lovitura cu alice. La 100—140 de yards trage Paradoxul cu preciziunea unei bune arme Express; iar cu alice la o distanță de 40 yards, ca o bună țevă de alice cilindrică (lissă). Eu am un Paradox Cal. 12 cu cocoașe, de la Nowotny-Praga, cu țevile de 55 cm., grele, (greutatea armei 3,5 kg.) și unul de la Holland & Holland, hammerless cu ejector. Cal. 12. Am împușcat cu ele mistreți și un elan, și le-am întrebuintat de încercare și la pădure, la bătaii de iepuri. Astfel am împușcat la o bătae, din acelaș loc, o scroafă mare și trei iepuri. Din Paradoxul de la Nowotny am tras și cu cartușe încărcate cu glonțul lui Whest-

ley-Richards „Explora”, în greutate de 530 grs., și cu pulbere Cordită (pe bază de nitro-glicerină), cu care se obține o viteză inițială de 1400 picioare engleze pe secundă și o greutate de 2318 funzi picioare.

Pentru drilling n'ași recomanda întrebuintarea forajului de Paradox, de oare-ce arma devine foarte grea și incomodă. Am avut un Cal. 12×12×450 Express. O armă scumpă de care am fost mulțumit să scap pe un preț mic. Fiindcă veni vorba de Cal. 450, n'ași vrea să las nementionat faptul că armele și carabinele noastre Martini-Henri se pot ușor transforma în carabine de vânatoare și că devin niște arme hammerless într'adevăr foarte bune pentru porci mistreți și urși. Glonțul cu cămașe de hârtie cântărește 480 grs., încărcătura cu pulbere neagră e de 85 grs., viteza inițială 1295 picioare pe secundă. Penetrația și deformarea proiectilului e foarte bună. Eu trăgeam cu gloanțe expansive. Din întâmplare am devenit acum câți-va ani posesorul unei astfel de arme, pe care am dat-o s'o transforme în modul următor: cătare de vânatoare și înălțător pentru 100 și 200 de pași (1 pas = 75 cm.), partea din față a patului scurtă, patul a rămas neschimbat, numai ripsat la gât și cu o placă de os la talpă. Trăgaciului i-am adăugat o piedică și arma mai căpătă două catarâmi pentru curea. Pentru o astfel de transformare cere armurierul Landmann din Sibiu numai 300—500 lei. Carabina mea a fost transformată însă la Ferlach în Austria. Am vrut să-i găsesc apoi acestei arme și o muniție fără fum și am întrebuintat în acest scop un cartuș cu glonte Teschner-Collath cu cămașe de aramă și cu pulbere fără fum Rottweil și austriacă No. 5, și am fost foarte mulțumit cu aceasta. (Cu glonte de plumb să nu întrebuintăm în nici un caz pulbere fără fum!) Dacă dorim să tragem cu un cartuș ca cel de mai sus, trebuie neapărat să lăsăm stabilirea încărcăturii și încercarea armei în seama unui armurier foarte priceput!

Relativ la „Paradox” mai adaug că se poate căpăta țevi de „Paradox” și la puștile Browning Cal. 12. Schimbând pur și simplu țeva, putem trage după nevoie, când cu țeva de „Paradox”, când cu cea choke-bore. Din cauza mecanismului cu repetiție, însă, nu trebuie ca proiectilul să iasă din tub, care trebuie să fie bine sertisat.

În materie de arme și muniții de vânatoare nu vom putea pune bună orânduială și nu vom putea satisface în mod cinstit nevoile vânătorilor noștri, decât dacă Ministerul de Război ar transmite dreptul de import pentru arme și mai ales pentru muniția străină „Uniunii Generale a Vânătorilor din România” ca un fel de monopol. Și în Austro-Ungaria era monopolul pulberii, și cu toate acestea avea dreptul de import al cartușelor etc. streine Consilierul imperial Dr. Thomas, din Viena, Petersplatz No. 4, unde se putea cumpăra ori-ce muniție streină, fără nici o restricțiune.

TABELĂ COMPARATIVĂ DE MĂSURI ȘI GREUTAȚI.

- 1 Yard = 91,439 cm.
- 1 Yard = 3 feet (picioare englez.)
- 1 Foot = 30,480 cm.
- 1 Pound = 16 ozs. (Uncie)
- 1 Oz = 28,350 grame.
- 1 Oz = 16 drams
- 1 Dram = 1772 grame
- 1 Grain = 0,065 grame (2/3 gram.)

NUMEROTAREA ENGLEZA A ALICELOR.

No.	Alice pe Uncie	Diametru în milimetre
1.	104	3.50
2.	122	3.25
3.	140	3.125
4.	172	3.0
5.	200	2.75
6.	218	2.50
7.	270	2.25
8.	340	2.
9.	450	1.875
10.	600	1.75
11.	1000	1.50

Numerotația de sus e cea a casei *Newcastle Chilled Shot Company*.

Pentru cerințele vânătoarei sunt suficiente numerele 1=3,50 mm. și 6=2,50 mm. La găștele sălbătice se pot întrebuința ca numerele cele mai mari,

numărul BB=4 mm. (84 de alice la uncie) și numărul AAA=5 mm. (având 40 de alice la uncie).

Nici o fabricație nu se poate măsura în ceace privește preciziunea și celelalte calități cu această fabricație. După câte știu, nu se poate găsi această marcă de alice azi în România. Ar fi de dorit să se aducă cel puțin No. 1 și 6, ca fiind cele mai uzitate. Dacă le-ar importa societatea, e probabil că ele n'ar costa mai scump de cât plătim azi pentru o marfă inferioară la diferiți negustori.

Calități de alice *acceptabile* fabrică și casele germane și austriace; primele chiar foarte bune. Totuși nici una nu suportă comparația cu alicele tari Newcastle, atât de scrupulos exacte și uniforme. Nu puțin depinde tirul unei puști de preciziunea și uniformitatea alicelor. *Un aparat englezesc foarte simplu permite vânătorului să încarce fie-care cartuș cu acelaș număr de alice.* Aparatul este construit pentru numerotația Newcastle și se poate încărca cu el alice de 2.50 mm. și 3,50 mm.; chiar și din cele germane. Acest aparat constituie un excelent control, care nu permite să intre în încărcătură decât alice de egală mărime. Tot aparatul costa înainte de război câți-va șilingi.

Chiar de la o pușcă de primul rang nu putem cere să aibe un tir admirabil, decât dacă întrebuințăm și o muniție de primul rang.

O invenție interesantă

Pușca de alice va putea bate până la 300 de metri!

Citesc în ultimul număr din „St. Hubert-Club“ că un inginer francez, foarte învățat în știința balisticii, a terminat o invențiune a sa, menită să revoluționeze arta armureriei.

Nu e mult decând s'au făcut deja experiențe pentru tirul la 100 de metri, cu o pușcă de alice marca numită „Elefant“.

Inercarea a fost destul de interesantă, însă în curând amatorii de vânătoare vor avea ceva și mai nou. Cu o pușcă de aceeași marcă s'au făcut acum în urmă încercări de tir la 300 de metri. Citiți bine... trei sute de metri!.....

Vi se pare o glumă, cu toate acestea este purul adevăr, căci arma a dat un rezultat complet la primele experiențe.

Principiul fundamental al acestei invențiuni cu totul recentă, rezidă nu numai în arma însăși, care este cu

mult mai rezistentă decât puștile obișnuite, cât mai ales într'un concentrator cu spirale helicoidale, care permite tirul chiar în țevile cele mai choke.

Acest dispozitiv remarcabil, care a fost obiectul celor mai lungi și perseverente încercări, a fost inventat de către inginerul care a conceput această pușcă cu tirul departe. Acest concentrator va fi încercat în curând la Paris și la vânătorile mari. Se așteaptă rezultate frumoase și revista vânătorească franceză promite că ne va ține la curent.

Vorba bătrânului vânăto., căruia îi prezentam într'o zi o armă perfecționată: „Ehei, boierule, o să faceți în curând și puști care să meargă cu electricitate; dar atunci n'o să mai aveți vânat, în ce să trageți!.....

C. G. A.

Vânătorii noștrii

Dinu R. Golescu

Născut în 1860, este fiul vestitului vânător Colonel Radu Golescu, „Radu Catană“, cum îi ziceau prietenii. La vârsta de 10 ani însoțea pe tatăl său la vânătoare și astfel învăța cum se caută vânatul, cum se curăță armele, cum se dresează câinii.

La 15 ani este stăpân pe aceste îndemnări, iar când primește în dar un splendid „Dougall“, bălțile Dunărei și câmpiile incolte ale Teleormanului singure ar putea spune, cât au fost de bătute între anii 1875 și 1880 de Dinu Golescu și de fratele său Gheorghe.

La 1880, el părăsește țara, fiind trimis în Franța la studii.

Timpe de șase ani nu se mai aude nici o pocnitură de pușcă pe văile Calmățuiului, sau în Berceului, ori pe câmpiile Burnazului, sau prin Gavanul mare, din Teleorman.

Dragostea de vânător însă a lui Dinu Golescu nu se micșorează. Ea se transformă într-o pasiune pentru armele de vânătoare și astfel vizitează și studiază toți armurierii celebri din Paris și Londra, de unde se înapoiază în țară cu o colecție din cele mai frumoase de arme, iscălite de elita marilor armurieri moderni.

Cine azi, în Țara Românească, îți poate da cu mai multă siguranță, cu mai puțină pedanterie și cu mai multă bună voință, orice informație în privința fabricației, calităților, mărcii unei arme, decât Conu Dinu!

A vânat în viața lui cu toate calibrele. De la calibrul 8 până la calibrul 24, dela expresul 500 până la 303. Se pare că acum s'a oprit la calibrul 20, cu care trage și la prepelițe și la iepuri.

Totdeauna a avut câine perfect dresat. Fie că a fost pointer de rasă pură, fie că a fost setter Gordon sau Irlandez, în ochii câinilor lui Dinu Golescu vedeai prietenia și bunătatea cu care ei erau tratați, vedeai afecțiunea ce stăpânul avea pentru credincioșii lui colaboratori. Cine dintre vânătorii din București nu a întâlnit între orele 9—11 dimineața, pe Calea Vic-

toriei sau pe Șoseaua Kiseleff pe Conu Dinu, ținând în lanț pe *Aionică*, un superb Setter Irlandez al cărui păr roșu mătăsoș și a cărui privire prietenoasă te invită să te așezi jos, să-l desmierzi ca pe un copil cuminte, lucru ce-i este neplăcut, foarte neplăcut lui Conu Dinu. Nu crede însă că ți-ar spune-o vreodată! Nu s'a pomenit să supere Conu Dinu pe cineva. În companiile de vânătoare nu l-a văzut ni-

meni încrunțat, de aceea nu este companion mai afabil și mai agreabil decât Dinu Golescu.

Este Președintele „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ și Președinte de Onoare al Societății „Diana“ din București și credem că a făcut parte din mai toate societățile de vânătoare din vechiul Regat, pe care-l cunoaște, tarlă cu tarlă, colnic cu colnic.

Are un singur cusur Conu Dinu: fumează prea mult.

Importanța vânătoarei

Sub acest titlu și-a deschis d-l Dr. G. Nedici în ziua de 9 Iunie crt. cursul său de vânătoare, înființat pentru elevii anului al III-lea a secției forestiere, la Școala Politehnică din București.

În marele amfiteatru, ocupat până în cele mai îndepărtate colțuri de elevii școlii și în fața unui numeros public invitat, printre care notăm pe d-l Al. Constantinescu, Ministrul Agriculturii și Domeniilor, Antoniu Mocsonyi, Maestrul Vânătorilor Regale, C. Opran, Administratorul Casei Pădurilor, senator N. Racottă, Prof. Dr. N. Mețianu, Prof. Dr. Manolescu-Strunga, Vasilescu-Carpen, directorul Școlii Politehnice, Dr. Ștefănescu, C. Crăciunescu, N. Săulescu, Dr. I. Bejan, C. G. Alexianu, C. St. Rașidescu, D. I. Niculescu, etc. etc. D-l Dr. Nedici și-a ținut prelegerea de deschidere. S'a regrătat foarte mult că A. S. R. Principele Carol, care este în fruntea tuturor instituțiilor culturale și care era așteptat să vie până în ultimul moment, a fost în mod incidental împiedicat să asiste.

Din cauza importanței, a documentării și a datelor statistice acumulate în acest curs de deschidere, care — pentru prima dată de când s'a organizat vânătoarea la noi — evidențiază în mod covârșitor marea însemnătate a acestei bogății naționale, am crezut că n'ar trebui să rămână vânător în România Mare, care să nu cunoască interesantele expuneri din lecția d-lui Nedici, pe care o redăm aci în întregime:

Domnilor,

În evoluția vremii, experiența ne-a învățat că, printre factorii ce concură la dezvoltarea economică a unei țări, vânătoarea ocupă un loc destul de important și este chiar un component al energiei naționale. Ridicată la rangul de știință, ea aduce în țările civilizate, foloase materiale și morale. Vânătoarea creiază industrii, ajută dezvoltarea comerțului și contribuie direct și indirect la progresul economic și moral educativ. Vânătoarea apărând ca o necesitate, putem zice că e tot atât de veche ca și omenirea. Pentru a vedea mai bine importanța ei, să considerăm vânătoarea dezvoltându-se în trei faze: primară, medie și modernă.

În faza primară, omul preistoric privit individual, vâna din nevoia de-a trăi și mai bine zis de-a se hrăni, de-a se îmbrăca și de-a se apăra contra animalelor sălbatice răpitoare. Constituindu-se în societate, primele popoare despre care avem cunoștință, vânau și ele, ba unele se ocupau exclusiv numai cu vânătoarea, iarăși din nevoia de-a trăi. Chiar în timpurile acestea, pe lângă foloasele materiale se observă și partea morală, deoarece în lupta întreprinsă contra animalelor sălbatice, omul se exercită în mânăuirea armelor și aceasta era un început al școlii pentru război. Vânatul este o avere comună, mai bine zis un *res nullius* ce trece în patrimoniul doborâtului și de care se dispunea în completă libertate. Avan-

tajele vânătoarei erau deci hărăzite pentru toți. Mai târziu, când noțiunea dreptului de proprietate s'a extins și asupra vânătoarei, se întrevide aparițiunea fazei a II-a. Selecțiunea intervine și în cele mai multe țări ajunge obiectul de predilecție numai a celor destinați cu purtarea armelor. Acolo, își dădeau cu toții seama că era cel mai bun și poate chiar singurul mijloc pentru formarea virtuților și calităților bărbătești, indispensabile națiunii în timpul războiului. Ca și la Spartani, vânătoarea trece drept preludiul războiului. Așa se naște școala pentru dezvoltarea educațiunii și formarea caracterului, care crea individualitatea și imprima personalitatea luptătorului, ce disprețuia moartea și nu șovăia la îndeplinirea datoriei. Transformarea apare evidentă și pe măsură ce valoarea ei materială se micșorează, se observă expansiunea noțiunii de avantaj moral. Tendința devine din ce în ce mai semnificativă și vânătoarea trece numai în mâinile nobilimi, se afectează apoi nobilimei de cea mai înaltă descendență, precum și a principilor. Mai mult încă, vânătoarea se accentuează prin caracterul feudal, și în ultimă expresiune se manifestă sub forma dreptului regal, asupra căruia domnitorii țărilor veghiau cu gelozie. El era cauza certurilor, mâniilor și dușmăniilor îndelungate, căci era laurul biruinței, răsplata bravurilor și a faptelor mărețe.

În timpurile moderne, ce reprezintă ultima fază, vânătoarea aparține proprietarului solului, bine înțeles cu restricțiunile prevăzute în legile diferitelor țări. Statele ce înțeleg s'o organizeze și administreze în mod științific, exploatând-o în mod rațional, vor fi singurile ce vor beneficia din nou de toate avantajele ei materiale și morale. Acum însă, vânătoarea devine un factor economic național și în același timp îndeplinește și rolul moral-educativ. În țările însă, în care vânătoarea a fost desconsiderată ca știință, acolo unde oamenii n'au înțeles să-și subordoneze pasiunile lor binelui propriu și obștesc, ea a degenerat complectamente, devenind un masacru ordinar, care a nimicit orice fel de avantaj, atât pentru Stat cât și pentru Societate.

Ca factor economic național își evidențiază avantajele materiale în mod direct și indirect. În mod direct, contribuie la alimentarea populațiunii, punându-i la dispoziție carnea și grăsimea animalelor sălbatice consumabile, alimente, ce prezintă calitățile necesare, pentru asimilarea lor de către organismul omenesc. Dar nu trebuie să privim consumarea vânatului numai sub formă de carne brută, ci și sub aspectul *conservelor*, ce prin metode științifice nu se alterează, ci se pot transporta la distanțe destul de mari, putând fi întrebuințate de ori-cine și la orice timp de an. Și câți lucrători nu participă la punerea în mișcare a acestor fabrici de conserve, ce formează rețele întregi de industrii specializate!..

Dar pentru a ne putea da seama și mai bine de aportul ce vânătoreea aduce pe târâmul alimentar, voi lua câteva exemple. Deși n'am la dispoziție decât datele oficiale, trebuie să atrag atențiunea, că aceste date nu reprezentau cantitatea adevărată vânată, deoarece vânătorul nu indică niciodată vânatul exact, de teama de-a nu i-se ridica prețul arendărei. În realitate, procentul de vânat era mult mai mare, aproape dublu, și trebuie să avem în vedere că vânatul braconat nu era socotit, deoarece chiar evaluarea aproximativă era imposibilă. Cam între anii 1890—1893, când Austria era în faza dezvoltării, datele oficiale ale Ministerului de Domenii din Viena menționează anual circa 6.300.000 kgr. carne de vânat. Or, această cantitate corespunde cu carnea ce-ar putea-o servi 14.790 boi îngrășați, socotind bucata la 400 kgr. Mai târziu însă, această cotă oficială s'a ridicat la 8 milioane kgr. carne de vânat; iar la 1898, bugetul Austriei înregistra, numai pentru exportul ce făcea în Franța, suma de 3.146.000 Cor. aur. Ungaria înainte de război, înscrisa la export cantitatea de 6 milioane kgr. carne de vânat, din care a *patra parte*, adică 1.500.000 kgr., au fost procurate de Ardealul nostru de azi. Luând această cifră ca bază, putem evalua cu multă modestie la 3 milioane kgr. carne de vânat drept producție anuală a României Intregite. Socotind numai 20 lei kgr., ajungem la valoarea reală de 60 milioane lei. Dar mărirea capacității de producție a Ungariei s'a observat în timpul războiului mondial, când în timp de 10 săptămâni a exportat în Germania înfometată nu mai puțin decât 800 vagoane carne de vânat cece înseamnă 8 milioane kgr. carne, bine înțeles cota internă fiind totdeauna satisfăcută. Vă puteți închipui, Domnilor, ce resurse imense avea în materie de vânat consumabil Ungaria.

Tot în mod direct vânătoreea mai oferă și altfel de produse ca: *pieile, blănurile* de diferite calități, precum și *penele fine*, ce au creat adevărate industrii și a înrâurit dezvoltarea comercială. În regiunile friguroase, ele au servit ca îmbrăcăminte, iar în cele călduroase ca podoabă și frumusețe. În unele părți ale lumii, exploatarea blănurilor animalelor sălbatice formează ocupațiunea principală a locuitorilor, căci reprezintă o valoare reală, ce devine din ce în ce mai mare, prin raritatea ei pe piața mondială, din cauza greutății de-a vâna asemenea animale. Rusia, România și alte țări oferă materialul brut, pe care industria occidentului îl lucrează și nu rare ori se întoarce chiar în țările de origină, sub prețuri fabuloase. Și acesta este un avantaj al industriilor create în țările ce-au înțeles importanța vânătoreei. Târgurile de mostre mondiale ne dau posibilitatea de a remarca avantajele materiale, de care anumite State beneficiază. Cam pe la 1891, la Irbit în Siberia s'au vândut 6 milioane de blănuri; iar la 1892 piața Londrei — una din cele mai însemnate — a aglomerat blănuri în valoare de 35.000.000 franci. În anul 1900, Rusia imperială înscrisa în bugetul Statului suma de 300 milioane ruble, aportul adus de producțiile de vânat, (carnea—blănurile) și menționa cu deplină satisfac-

ție că, această ramură de activitate ocupă locul al 3-lea în veniturile Statului.

În această privință România marchează o producțiune, ce putem spune că este considerabilă. Datele statistice dela 1920 ne relevează un export oficial în atare obiecte ce atinge suma de 1.893.986 lei. Dar această cifră cred că e departe de realitate și cu toate restricțiunile și severitățile vamale, ceea ce s'a exportat în mod clandestin reprezintă cantități destul de importante. Valoarea actuală a blănurilor este apreciată de toată lumea. Este suficient să menționez că pentru o blană de vulpe neargăsită se plătește 1000 lei, pentru jder 3000 lei, iar pentru o vidră 3200 lei. În afară de blănurile scumpe, ce constituiesc azi un lux ce nu și-l poate permite toată lumea, industria penelor și prelucrarea lor a devenit o artă. Pretutindeni în țările, în care gustul și frumusețea au devenit ceva indispensabil, industriile create sânt din ce în ce mai prospere. Și mulți lucrători își găsesc hrana cea de toate zilele în fabricile care lucrează pielea și utilizează coarnele animalelor vânate, la confecționarea obiectelor de artă.

Să trecem acum la al II-lea capitol, și să vedem care sânt avantajele economice *indirecte*, de care se poate beneficia după urma vânătoreei. Înainte de toate, trebuie să ne dăm seama că veniturile *Statului, Comunelor, Obștelor și persoanelor particulare*, încasate de arenda dreptului de vânătoreea nu este altceva decât despăgubirea proprietarului solului, pentru-ca acesta, în conformitate cu legea, să renunțe la dreptul său de a exercita vânătoreea. Sumele de bani astfel rezultate trec de drept în *casa comunei* și servesc la acoperirea cheltuielilor locale. În sensul acesta, bugetul comunal se descongesează în favoarea locuitorilor, ce vor trebui să plătească un număr de impozite mult mai mici. Terenurile cu soiuri de vânat variat, pot da loc la câștiguri foarte însemnate prin arendare, constituind în acelaș timp și un stimulent prin legea cerei și-a ofertei. Se citează cazul clasic al silvicultorului Lorey din comuna Eschbach, regiunea Taunus a Germaniei, care pe la anul 1892 obținuse pentru un teritoriu de 110 hectare suprafață, o arendă anuală de 3300 Mărci, din cauza varietăților de cerbi, ce stârnise curiozitatea chiar a străinilor. În Franța, la 1890, pădurea dela St. Germain producea un venit de 40.000 frs. arendă anuală, pe-o suprafață de 340 hectare. Asta înseamnă 114 frs. pentru un hectar. Statistica ne vine în ajutor și prin ea aflăm că în departamentul „Seine et Oise“ arenda medie corespunzătoare la hectar era de 7,8 frs. pentru câmp, și 14,3 frs. pentru pădure. În „Seine et Marne“ ea atingea 8,7 frs. de hectar la câmpie și 18,6 frs. la hectar în regiunile păduroase. Dar pe la anul 1900 se plăteau în Germania, în apropierea orașelor mari, arenze ce ajungeau la 5 Mk. pe hectar și trebuie să observăm că de atunci și până azi valoarea arenzei a crescut continuu. Statisticile Austriei înainte de război precizau la 40 bani la hectar-paritate aur, arenda medie asupra vânătoreei. Un exemplu interesant în

Germania ni se evidențiază pe la 1897, când Bavaria înregistrează valoarea anuală de 2.500.000 Mk., ca *beneficiu obținut pentru arendare*, care, față de bugetul total al comunelor, ce era de 9.912.000 Mk. reprezenta 24,90% din cheltuielile de acoperire ale comunelor. Dacă acest venit nu s'ar fi putut crea astfel, locuitorii Bavariei ar fi fost obligați să plătească cu 25% mai mult impozite comunale. Dar în afară de acest avantaj, vânătoarea mai asigură comunelor și alte resurse materiale, căci fiecare arendaș trebuia să utilizeze mâna de lucru din comunele respective, angajând lucrători, închiriind vehicule și utilizând tracțiunea animală de pe aceleași comune; în afară de acestea, achiziționarea furajului de vânătoare ca: fânul, sfecla, grăunțele, precum și alimentele pentru dânsul și întreg personalul ce lua parte la această organizație de vânătoare. De toate acestea, comunele beneficiază indirect, prin taxele respective. Comunele urbane mai adăogau în plus și impozitele asupra vânatului comercializat pe piețele lor, întotdeauna sume considerabile.

Statul ca persoană juridică, își trage foloasele în trei feluri:

1. Din încasarea arenzilor de pe imensele sale terenuri de vânătoare.

2. Din taxele percepute din importul și vânzarea armelor de vânătoare, apoi a dreptului de-a purta arma, precum și-a permisului de vânătoare.

3. Din impozitele asupra câinilor de vânătoare. Dar pe lângă acestea, vânătoarea crează industrii care la un moment dat se pot transforma în arsenale complete, pentru fabricarea cartușelor și armelor de război. Dacă aruncăm o privire retrospectivă asupra industriei germane, engleze și americane, ne putem da seama de importanța acestor fabrici, care în timp de pace lucrau arme și cartușe de vânătoare, formând în același timp o armată de meseriași, care în momentele războiului au fost utilizați fiecare pe loc, ca și în timp de pace, producând însă cartușe și arme de război. Iată un exemplu evident al cărui martor ocular am fost. La Pojök, în vechea Ungarie, azi Bratislava cehoslovacă, eram în consiliul de administrație al unei mici fabrici, ce da un randament anual de 18 milioane cartușe de vânătoare. La decretarea mobilizării, în prima zi de război, transformarea fiind făcută, am obținut 1 milion cartușe de război *pe zi*. Pentru complecta D-tră edificare, vă amintesc următorul lucru petrecut în Germania. La 1895, făcându-se o numărătoare a fabricelor și atelierelor, s'a totalizat la 1473 de fabrici în stare de funcționare. Fiind vorba de fabrici și ateliere, să considerăm o medie aritmetică de circa 100 lucrători, aceasta reprezintă un număr de 147.300 lucrători, cari erau toți specialiști și cari în timpul războiului mondial aveau pregătirea necesară la fabricarea cartușelor și armelor de vânătoare. Dupe cum am spus, — în țările civilizate —, vânătoarea este stimulul unei industrii uriașe. Pe lângă ramura armelor și munițiilor de vânătoare, sânt diferitele industrii pentru confecționarea instalațiilor și rechi-

zitelor de vânătoare (garduri de sârmă, capcane, corturi, schiuri, vârsopi, îmbrăcăminte, etc.), industriile de obiecte artistice, arta dermoplastică și-a clădirilor pentru scopul vânătorec. Luând în considerare că numărul amatorilor pentru vânătoare se sporește din an în an, cu siguranță că se vor spori și taxele percepute la importul și desfacerea în comerț a armelor de vânătoare; iar permisele pentru vânat se vor libera cât mai numeroase. De asemenea prin necesitatea lor, câinii de vânătoare devenind tot mai numeroși, Statul va profita iarăși prin impozitele respective. Ceeace este de remarcă, se poate ușor vedea că vânătoarea are o influență foarte mare asupra economiei politice a țării, prin faptul că asigură o ocupațiune permanentă și rentabilă a unui mare număr de lucrători. Austria avea 11.000 persoane ce luau parte la organizația, paza și ocrotirea vânătoarei. Avem aur, petrol, păduri și pământ productiv în România Intregită, care sânt totodată forțe mobilizabile; pentru ce să nu activăm și forța acumulată în vânatul nostru, care atât de bine e reprezentat în pădurile noastre?

Dar ceeace ne impune să dăm vânătoarei aprecierea cuvenită, este influența de *ordin moral* educativ ce ea exercită asupra vânătorului. Mii și mii de oameni, istoviți de munca zilnică în această luptă pentru existență, află în exercitarea vânătoarei o recreare înălțătoare, trupească și sufletească. Mișcarea în aer liber, lupta în contra forțelor naturii și în contra instinctului animalelor sălbatice, sânt atâtea chestiuni, care contribuie indiscutabil la oțelirea fizică și psihică a omului; iar contactul permanent cu natura, ca oriși-ce atingere nemijlocită cu ea, înnobilează sufletul și caracterul individului. Exercițiunea vânătoarei ascute vederea, auzul, întărește brațul, ne învață să apreciem distanțele, ne deprinde cu drumurile și cu oboseala. Tot vânătoarea ne învață să suportăm lipsa, trezește în noi curajul personal, desvoltă prezența de spirit și face din noi oameni întreprinzători. Iată atâtea calități, cari contribuie la desvoltarea virtuților militare, de-a căror însemnătate orice popor trebuie să-și dea seama. Războaiele ne probează că popoarele cele mai rezistente ce s'au dovedit au fost acelea, care exercitau mult sporturile în aer liber. Englitera, în puțină vreme și-a constituit admirabile armate; iar soldații noștri au excelat prin bravură în timpul războiului mondial. Elveția deși n'are o armată permanentă, fiecare cetățean este însă un foarte bun vânător și un *excelent ochitor*.

Dar vânătoarea mai crează simpatia între oameni, ea leagă adevăratele prietenii dezinteresate și de multe ori proclamă chiar amicitii între State. Este suficient să amintesc că magnații unguri au știut înainte de război să-și creeze prin vânătoare simpatiile diferitelor State. La prietenia ce era între Bulgaria și Ungaria a contribuit în mod indiscutabil și împrejurarea, că Regele Bulgariei obținuse terenuri frumoase de vânat în Ungaria.

Afirm cu toată certitudinea că puține locuri se găsesc în Europa, care sânt atât de prielnice pentru

înmulțirea vânatului, ca România. Pentru această bogăție să ne aducă servicii eficiente, ea trebuie trezită, cultivată și exploatată în mod rațional. Și aceasta se poate obține, Domnilor, numai prin pricepere și printr'o muncă constructivă. De această muncă avem neapărată nevoie, căci, deși războiul pare terminat, cu toate că tunurile și sulitele s'au transformat în pluguri, totuși la marginea orizontului se conturează luptele economice. În aceste lupte va birui cu siguranță Statul, care dispunând de factorii și forțele de trebuință, le va organiza și pregăti astfel pentru biruință. Dacă acțiunea noastră va fi gândită și toate energiile de care dispunem cu înțelepciune folosite, atunci în scurt timp vom putea întemeia un Stat model, asigurându-i în comerțul exterior o importanță hotărâtoare; iar dacă vom omite această organizare, vom fi înghițiți economicște și în primul rând chiar de vecinii noștri. Dupe cum silvicitorul îngrijește de pădure și-o exploatează în mod rațional, tot astfel trebuie să îngrijească și de locuitorii ei mult chinuiți, și ulterior să-i exploateze în mod corect și uman.

Prin urmare, silvicitorul trebuie să aibă educațiune vânătorească, să-și cunoască vânatul și condițiunile

lui de trai, modul de al ocroti și exploata, într'un cuvânt să-și însușească toate cunoștințele necesare în organizarea și administrarea vânătorei. Trebuie un protector și sârmanului vânat, și acesta este *vânătorul corect*, care împacă în mod prudent patima vânătorească cu interesul vânatului și al vânătorului. Acesta este recrutat adesea-ori printre silvicultori. Dar vânător priceput și corect nimenea nu se naște, ci se formează. *Corectudinea la vânătore se capătă numai prin educație*. Și această școală va pune la dispozițiune toate mijloacele pentru temeinică D-tră pregătire, ca prin concursul D-tră să ridicăm cu toții această avuție neglijată la un însemnat factor al economiei noastre naționale. Aveți deci datoria de-a îmbrățișa această știință, de-a o desvolta și de-a o lăsa în paza urmașilor D-tră. Și dacă în prezent avem un început de organizare, nu trebuie să pierdem din vedere că această temelie s'a pus prin înalta înțelepciune și protecțiune a M. S. Regelui Ferdinand, precum și a concursului guvernelor, care au înțeles importanța acestei opere, cu multă greutate începută și menită a ajuta desvoltarea noastră economică.

O farsă

(jucată unui brânzoi celebru)

de George Scrioșteanu

Ora opt seara....

Terasa Oteteleşanu, renovată frumos și luminată „a giorno“ de noul antreprenor și-a deschis porțile cu bunăvoință clienților, cari împrăștiați câtă-va vreme la alte localuri de berea proastă, serviciul greoi și obrăznicia chelnerilor vechei administrații încep acum să se reîntoarcă la localul favorit...

E joi seara.

Terasa gătită de sărbătoare și bogat aprovizionată cu tot felul de bunătăți, artistic aranjate în galantarele de cristal de la intrare — „sistem Tutankamon“ — te atrage făcându-ți cu ochiul și lăsându-ți gura apă dar și punga goală. Lumea abundă din toate părțile și din toate straturile sociale, ciocnindu-se de chelneri și „picoli“ grăbiți, cari te'nbrâncesc grosolan, cerându-ți scuze eftine!... Alunărese nostime sburdă dela o masă la alta, plictisind și vânzând împestrita-tului public alune și grații. Orchestra Jazz-band, con-

dusă cu multă pricepere și grațiozitate de D-na Capelmaestră, o șatenă încântătoare, delectează publicul consumator cu tot felul de arii plăcute și picante.

Ingrămădiți în fundul sălei spre stânga, la mai multe mese alăturate, membrii unei societăți, discută sgomotos în jurul unuia din ei, care ține în mână o listă. Sunt membrii societății de vânători „D“.... cari întocmesc listele pentru bătaia de Duminică, la pădurea C.....

— Așa dar lista e complectă, dragă Bd.?

— Da, Domnilor, v-am spus. Am înscris 30 de inși, cred că suntem destui pentru bătaia care o facem Duminică.

— Oh! prea mulți chiar, zise un vânător înalt, brunet, frumos ca un Apolon și cu mustățile a la „Wilhelm“.

— Atunci rămâne așa, și Duminică să dea Dum-

nezeu să avem noroc, să nu pățim ca la Bolovani sau ca'n Dobrogea.

— Y'auzi, Nene Nae, al dracului, ne atinge la Dobrogea, răspunse un tânăr înalt, subțirel, spânatec și cu vocea de copil, scoțându-și blana cu oposum.

Nea Nae, cam borțoșel, nu tocmai bătrân, dar roșcovan și rotunjour la față, face haz, râzând zgomotos:

— Lasă, lasă-i, că le vine rândul și dumnealor, ai să vezi, cine râde la urmă, râde mai bine! Și continuând să râdă, duce halba la gură, o golește din două sorbituri, pocnește limba de cerul gurei, își sughe mustățile pe oală și comandă:

— Băete-garsoane ce se aude cu cele patru ouă de adineaoari?

— Gata, gata, mă rog, mai are puțin.

— Așa... bravo, bravo neică, halal să-ți fie, dăi zor că am o foame de lup! Adu-mi și 3—4 perechi de crenviști cu hrean și mai comandă două mușchiuri de vacă mai barosane, cu ceva cartofi prăjiți... Așa, neicule, băete-garsoane, și când vii cu crenvirști, adu-mi și-o halbă, dar fără guler, că eu în armată am fost toboșar!“

— Chelner, nu i-o da, c'o bea, ăsta are bolobocu 'n pânțete; când ți'oi pune mintea cu el, vă bea și vă mănâncă cu prăvălie cu tot, și tot nu se satură, — răspunse alt vânător, mititel, brunet, cu barbă neagră, aspră și nerasă de-o săptămână, și cu ochi mici, sireți și negri ca tăciunele.

— Ia lasă omul în pace, măi țigane și grăbește de-o șterge mai iute acasă, că e ora 8 și te bate nevasta!

— Nu mai ține tu socoteala altora, „Pupăză“ cu pene frumoase, vezi mai bine de tine, să nu-ți iasă în cale când te-oi duce acasă — lupul, care la-i scăpat Dumineca trecută!...

— Nea Nae, ia uităte colo, ce zici?... Frumoasă alunăreasă... Un ochi îi face o mie de lei!...

Nea Nae surâde șiret. O privește gales și, cu experiența celor 50 de ani trecuți răspunde cam în doi peri:

— De... frumoasă neică... frumoasă al dracului fir'ar a ciocarelor... mai frumoasă chiar de cât „ciocul“ tău, dar și periculoasă! Asta la iuțelă-ți papă chiar leii pe care nu-i ai și-ți dă și-o diplomă (de... invalid, gratis.

— Halal să-ți fie Nene Nae, ai brodit-o și D-ta ca Eremia cu oiștea!! Păi, nu știi că „Cioc“ e invalid deja?!

— Cum?... Ce?... Așa de tânăr?!... Păcat!...

— Nu, dragă Nae, adaogă un alt vânător gras, înalt, burtos cu înfățișare athletică, — nu invalid așa cum înțelegi tu, ăsta e invalid numai la creier, încolo e sănătos tun.

— Ia numai face spirite d'alea spirtoase, D-le Burtăverde, vezi mai bine că ai devenit un adevărat butoi, și...

— Nu e nimic „Barbă-Cioc“ o să mă poreclească lumea „Butoiescu“, și gata tocana — sau în cazul cel

mai rău o să ajung și eu tot așa de ilustru ca răposatu „Iancu Decalitră“...

— Bună seara, D-lor membri, le reteză vorba un tip înalt, gros, blond, cam între două vârste, care venise gâfâind, cu sufletul la gură. Ce se aude cu lista pentru pădurea C?... Vreau să mă înscriu și eu...

— Paște Murgule iarbă verde! zise Nea Nae, strângând mâna noului venit. Te-ai deșteptat târziu bobocule! Lista s'a făcut, e completă, rămâne pe Dumineca vitoare...

— Ce face?!... se răstî noul venit. *A d'autres...* nu mie!... Eu nu 'nghit!

— Dar înțelege, puiule, că nu glumim, interveni Nea Nae.

— Nu vreau să știu, Domnilor; sunt membru vechi în societate și n'am luat parte la nici o bătaie în iarna asta.

— Și dacă luai, rupeai inima târgului, că mare vânător mai ești! șopti cu accent moldovenesc, unul din vânători, mărunț, cărn, cu privirea aspră și f. mucalit, mângâindu-și „Gordonul“ de lângă el.

— Ce-ai zis?. Ce-ai zis?.

— Nimic. Am zis că e prea târziu..., te-ai deșteptat la spartul târgului.

— Așaa?... E'i bine Domnilor, v'o declar solemn; e scandalos și chiar rușinos să plătesc atâtea cotizații societății și să nu pot lua parte și eu la o bătaie măcar...

— Te rog, fără insulte, — zise tânărul înalt, subțirel, spânatec și cu vocea de domnișoară, — iacă-ți cedez locul meu! Eu o să mă duc la sărite cu frate-meu la moșia noastră.

— Vai! ce camarad ideal, se cunoaște că ești boer adevărat! Îți mulțumesc și rămân îndatorat!

— Mă rog, mă rog, — și eu sunt fericit că te-am putut servi.

— Atunci scrie-mă pe mine în locul Dumnealui, poftim și bani. Cât trebuie... ce sumă?

— Trei sute tocmai!

— Iată-i. Așaa! Ei, și-acum, la revedere fraților, mă grăbesc. Vreau să-mi cumpăr niște „Brenneke“, poate iese Duminecă și vre-un mistreț.

— Vezi să faci cartușe mai multe, poate ies și urși!...

— Ce tot îl amăgești, măi smechere?! — Păi ăsta, când o vedea ursul, îl apucă apoplexia și dă fuga la.... croitor!

— Mare mehenghi ești țigane! Mă ieși la vale, hai?... In sfârșit... A, dar uitasem, la revedere fraților, sunt grăbit, vă las!...

— Cale bună, onorabile, și nu uita să faci cartușe cât de multe, că ai nevoie.

— Mare brânzoi, fraților!...

— Grozav!

— Celebru! Merge la vânătoare de 20 de ani și astă vară, la prepelițe, din 60 de focuri, a ucis 5—6 bucăți. Și să fi văzut cu ce ifos se plimba seara pe peronul gărcii, fluerând fericit și bălângânindu-și pre-

pelițele atârinate înadins deasupra genței, ca să le vadă toată lumea.

— Ei, mai las'o Popescule, că exagerezi grozav!

— Nu exagerez de loc, și nici nu mă chiamă Popescu....

— Dar ce, vrei să faci „carnagiu“, moncher?! replică deodată un tânăr maior (civil) cu barba-neagră corb, și un doctoraș tinerel, spânatec, sau ras ca'n palmă, și cu voce subțirică și răgușită ca a unei domnișoare de pension intimidată. — „Eu și doctorul avem mai multă admirație și respect pentru acei vânători, cari deși n'au talent, — adică, nu omoară ca alții cu sutele, dar în schimb iubesc vânătorul și natura mai mult decât cei-lalți, cari se umflă 'n pene, și-și plimbă venitatea, lăudându-se la cea mai mică ocazie: Eu am ucis la Sighireanu într'o singură zi 120 de prepelițe!... Ba eu la „Vanitești“ 97 din 100 de focuri, etc... Da, D-lor, să știți, v'o spun neted, eu nu împușc mai mult de, maximum 10—15 bucăți. Mi-ajunge!

— Te cred, replică țiganul, poate nici nu poți ucide mai multe... Tovarăși, mie-mi place maiorului, e... om sincer.

— Și milos, adăogă un altul...

— Toți izbucniră 'n răs. Maiorul se roși până 'n vârful urechilor și oftând că nu sunt cel puțin ostași, după ce-i înjură în gând, zise: — Ironic și răutăcios!

— De loc, maiorule, ferească D-zeu, ci numai sincer... sincer ca Matale.

— Cum văd, mă iei la vale? — Bine! O să te spun lui frate-tău Colonelu; mi-a fost prieten bun...

— Tiii, păi de ce nu mi-ai spus mai dinainte, maiorule, că n'o făceam în ruptul capului! Te rog însă să nu-i spui lui frate-mieu, că e cam turc și cum o auzi, ne-a și băgat în... garda pieței.

— Ba o să te bată nevasta, că i-ai călcat „programul“, e ora 9.

— Ce e? Ce spui? Nouă? Adevărat bre? Nouă?! Chelner, plata repede! Hai repede, plata chelner, că sunt f. grăbit! Cât face?

— Ha! Ha!... a dat strechea 'n tine, o să-ți atârne lingurele de gât.

— Nu'i nimic, c'o să-l ia și papucu 'n primire.

— Ași, nu — nu, dragă! Dar știți, trebuie să ții socoteală și de ora mesei și de nevastă. Ei, ce să-ți faci, așa-i căsătoria: O serie infinită de conveniențe și concesii reciproce... oftă și plecă fugind.

— Ia pus ulcica! Frica păzește pepenii!...

— Domnilor, s'o mai lăsăm cu boicotul și s'o ștergem și noi, că e târziu....

Plecară vorbind despre vânătoarea de Duminecă. La ieșire, frumoasa alunăreasă trecu pe dinaintea lui Barbă-Cioc, care, după ce se asigură că nu-l vede nimeni, se repezi și o ciupi cu nesaț... Dar ea se întoarse, îl surprinse, îl măsură, și-l apostrofă:

— Te văd cu oameni bine și respect localul, altfel, ți-a-și bine-cuvânta barbișonu ăla... dobitocule!

— Ce s'a întâmplat dragă Cioc?

— Nimic! Is'a părut urâtei ăștia că... eu... Amuți

și plecă băgând capu 'ntre urechi și înghițind în sec...

Noapte de Decembrie. E ger de crapă pietrele! Patru ore dimineața; Duminică.

Nu poți vedea afară din cauza bogatelor mozaicuri de pe geamuri, lucrate cu multă maestrie și minuțiozitate de marele artist, gerul, care de rândul ăsta e de soi., esiberian! Și a venit cu atâta ifos și străznicie, ca un adevărat bolșevic... Și-a permis să facă și greve, căci imediat trenurile din întreaga țară s'au oprit, și nu mai vor s'o ia din loc, cu nici un preț... În deosebi mașinile sunt foarte agitate și cu toate au devenit bolșevice... De aceia vânătorii noștri, sgribiliți în blăni și cu patru perechi de ciorapi în cisme, pășesc grăbindu-se, spre piața S-ftu Gheorghe, unde'i așteptă săniile salvatoare, cari trebuie să-i ducă până la lumina zilei tocmai la pădurea C. unde se face azi vânătoarea. Cu o zi mai înainte a plecat bătrânul T..., care cu experiența celor 72 de ani, fără 'ndoială le-a aranjat frumos bătaia. Nu mă pot opri să nu-l admir; câtă dragoste, cât idealism, câtă cinste sufletească, și cât interes depune „Moșneagul“ acesta, înalt și voinic ca un brad, încă verde și bun răbdător ca un filosof — pentru societate și nobilul sport al vânătoarei!...

Unul câte unul, vânătorii încep să sosească.

— Bună dimineața, țigane!

— Te'nșeli, Nene Nae, pentru mine-i rea! Al dracului ger! Știi cum îmi ard urechile?!

— Las că-i bine, Neicule, care va să zică e ceva sănătos!

— O fi, Nea Nae, pentru dumneata, căruia-i ține de cald, pe lângă șuba ceia grozavă, și slănina și milioanele pe care le ai! Dar mie o mânușită de om... mi-a 'nchețat și...

— Pliscul, izbucniră în răs mai mulți tovarăși noi veniți.

— Bună dimineața, Neicule, ați sosită răă și voi? Bravo! Un grup de câți-va inși, care se întâlniseră pe drum, sosiră bătându-și picioarele și suflând în mâini. După o clipă veniră și cei-lalți. Săniile îi primii binevoitoare, și'n zăngănitul clopoțelilor și scârțâitul zăpezei, plecară voioși spre pădurea C... — Să fi tot fost cinci ore dimineața. Luna poleia cu aur imensul lințoliu alb, făcându'l să strălucească în mii de briante lucitoare... Cocoși se auzeau în depărtări. Cu tot gerul nespun de mare, cum n'au pomenit de multă vreme nici bătrânii, călătoria în săniile până la pădure a fost o splendoare. Veseli și bine dispuși, cum numai vânătorii pot fi, tot timpul pe drum au dus-o din glumă în glumă. Țiganul și tovarășul G..., mare om de bancă, plin de vervă și foarte mucalit, făceau tot felul de glume pe socoteala camarazilor, și 'n deosebi a brânzoiului nostru, care întâmplător luase loc în aceeași sanie, pe capră. Fericit că merge și el la vânătoare, brânzoiu le înghițea glumele fără să se supere.

— Ascultă dragă G..., cum am face să-i jucăm o farsă?

— Știu și eu? Să fim atenți, poate ni s'o ivi vre'o ocazie astăzi.

Luceafărul de ziuă, posomorât, îi privi cu ochiul lui sticlos și rece, pâlپând molatec ca o candelă ce se stinge... Și luna pآli tot mai mult, pآnآ deveni aproape albآ. Se crآpآ de ziuآ. Una cآte una, stelele, frumoșii ochi ai nopților senine, își pierdurآ strآlucirea și murirآ... Gerul era strآșnic! Lumina zilei țآșni voioasآ din toate pآrțile. Cocoșii abia se mai auzeau în depآrtآri, iar la orizont soarele crآpa un ochiu timid, stropind cu roșu-purpuriu albastrul senin al cerului și zآpada albآ-gآlbue... In fund, pierdutآ în zare, ca o negurآ cenușie-roșaticآ, se înآlțآ sfioasآ și melancolicآ pآdurea C... una din cele mai frumoase podoabe ale județului Vlașca...

In pآrtea de Nord-Vest a pآdurei, strآnșii în jurul a douآ focuri bogate, bآتآiașii așteptau sub comanda bآتآnului T. Cآnd sآniile se oprirآ toți se scularآ 'n picioare în semn de respect, iar bآتآnului T. primi vآنآtorii, urآndu-le bun venit!

— Bunآ dimineațآ, bآeți!

— Mulțumim D-voastrآ! Sآ trآiți și bine-آți venit sآنآtoși, boierilor!

Sglobii, ageri și fericiți, vآنآtorii sآrirآ din sآniul și se apropiarآ de focuri, sآ se incآlzeascآ. Maeștrii de vآنآtoare ținurآ un mic consiliu, iar bآتآnului T... impآrții fiecآruia din bآتآiașii pآine și mآșline. Se traserآ sorții și fiecare își luآ locul cu norocul, dupآ cum îi cآzuse. In sfârșit, maeștrii de vآنآtoare plecarآ cu bآتآiașii, dupآ ce arآtarآ mai intآi vآنآtorilor lanțul de trآgآtori, unde trebuia sآ aștepte fie-care. Le recomandآ de-asemena tăcere absolutآ și le atrase atenția, sآ nu pآrآseascآ sub nici un motiv locul unde erau așezați. Se luarآ mآsuri ca nici flancurile sآ nu rآمآnآ descoperite, și plecarآ sآ incepآ bآتآia.

— Brآنآoiului îi cآzuse la șorții cel mai bun loc, la mijlocul liniei, între Nea Nae și falnicul „Apolon“ al societآței, cel cu mustآțile آla Wilhelm. Bآتآiașii incepu și dupآ cآte-vآ clipe, cel dintآi un lup nآpraznic își făcu apariția, venind în fuga mare spre brآنآoi. Acesta, surprins tocmai în momentul unei necesitآi inexorabile... cu pușca pe jos, pآnآ sآ sآ-o ridice, lupul îl observآ și, jenat oarecum de poziția în care'l gآseآ, o croi cآtre „Apolon“, dar imediat ce-i vآzu și acestuia mustآțile la la „Wilhelm“, se sperie și-o luآ de-a curmezișul. Apolon, nu-și pierdu cumpآتul, ochi cu rآbdare, și cآnd descآrcآ primul foc, domnul lup îi făcu un compliment strآșnic, cآzu în bot, infipse dinții într'o tufآ, se lungi și rآمآse incremenit, roșind zآpada.

— Bravo, bravo, dragآ, extraordinarآ loviturآ! strigآ brآنآoiul care-și terminase toaleta...

— Ssst... taci... taci... ia seama, vulpea!...

O cumآtrآ, urmatآ de doi epuri, îi dete bunآ dimineațآ, ștergآndu-se aproape pe lآngآ brآنآoi, care emoționat, rآمآse tآمپit, zicآnd: „E prea departe, trag de geaba! Ei uite domnule, drآcia dracului!...“ Dar n'apuca sآ termine gآndul, și alți trei epuri ve-

neau mآncآnd nori, drept spre el. Brآنآoiul distrat și cu ochii la Nea Nae, care făcuse puțin mai înainte un dubleu, observآ iepurii tocmai cآnd erau gata sآ treacآ de el, se emoționآ, și ca sآ nu-i piardآ, se grآbi și descآrcآ aproape în acelaș timp amآndouآ focurile... Epurii dispărurآ arآتآndu-i cozile alburii.

Pe toatآ linia focurile incetarآ și cu aceleași formalitآi se incepu a douآ și a treia bآتآie. Nici la acestea brآنآoiul nostru, nu fuse mai norocos. Trase incآ în doi epuri, dar deziluzie, impușcآ numai vآنآtul și o biatآ stejericآ tآنrآ și nevinovatآ. La masآ fu obiectul de distracție al camarazilor. Glumele curgeau asupra-i ca ploaia, și el înghitea cu noduri și le rآspundea: Am avut ghinion, frآților, dar o sآ vedeți voi la celelalte bآتآi!...

— Da ,da, așA e! O sآ... o sآ... Ți-am spus eu cآ rupi inima tآrgului!

Inghiți și tăcu, promițآndu-și sآ fie mai atent. Masa se terminآ repede, și imediat incepurآ alte bآتآi, în pآrtea de sud a pآdurei. Cu inima strآنسآ, de fricآ sآ nu dea greș, nu mai îndrآzni sآ tragآ în vآنآtul ce-i eși la prima bآتآie. Spre searآ se făcurآ ultimele bآتآi, și intآمplarea, numai intآمplarea îl pedepsi, cآci ea pregآti ocazia sآ i se joace o farsآ.

La penultima bآتآie, înainte ca vآنآtorii sآ se așeze pe linia de trآgآtori, unul din bآتآiașii gآsi un epure mort de cآteva zile, foarte slab și înghețat tun. Cum îl vآzurآ „Apolon“ și țiganul, care erau impregnآ, făcurآ semn bآتآiașului, un țaran tآنr și vioi, sآ-l așeze în zآpadآ, în poziția în care șade epurile pe strat, gata sآ sarآ. Țaranul executآ, prierpآnd situația.

Brآنآoiul, care rآمآsesse de vorbآ cu un camarad strein (un francez, mi se pare), nu le observآ manevra, și în momentul cآnd el se apropie, țaranul se dete binișor pe lآngآ el, zicآndu-i repede: „Domnule, domnule,—uite'l pe strat, trage!“ Brآنآoiul duse repede pușca la ochi și apآsآ pe ambele trآgace. Dar ghinion!! Pușca hammerless era în piedicآ, și pآnآ s'o despiedice, strآinul trase ambele focuri în epure, care în loc sآ facآ sآritura în sus, obișnuita epurului impușcat pe strat, rآمآse tot în vechea-i poziție... nemișcat și rece. Un hohot de rآs izbucni. Brآنآoiul și strآinul roșirآ ca focul, intآelegآnd farsa ce li se jucase.

— Mi-آți făcut-o domnilor! ofta el enervat și zآpآcit, privind la camarazii care se omorآserآ rآمآnd și plecآ amآrآت, lipsindu-se de ultima bآتآie, la care nu mai luآ parte.

Ap aproape de scآpآتat, vآنآtoarea se terminآ, dآnd un coeficient frumos de 4 vulpi, 50 epuri și un lup, a cآrui blanآ o puteți vedea în somptuosa locuințA a „Apolonului Societآței“, care se mآndrește cu ea zicآnd: Credeți-mآ, *moncher*, așA lup grozav n'am mai vآzut; are doi metri lungime“... (fără coadآ bine intآeles!)

Fiecare vآنآtor luآ un epure, iar restul de 20 sau tras la sorții. Brآنآoiului i-se dete unul de drept,

iar la loterie îl câștigă și pe al doilea! Când se văzu cu 2 epuri, inima-i veni la loc, se dispuse, și ca prin farmec uită toate glumele răutăcioase ale camarazilor și tot insuccesul zilei....

Ajungând acasă, văzu lumină peste tot, și deabia atunci își aduse aminte că, fiind Duminică, scumpa-i jumătate avea „jour-fixe“ și invitase la un ceai ru-dele și o droaie de prieteni.

Intră ca un Mecene, foarte aferat, simulând oarecare oboseală.

Când îl văzură soția și invitații, îl copleșiră cu tot felul de laude și felicitări...

El însă nu-și pierdu cumpătul și, surâzând cu gra-vitate, le spuse, foarte sigur de sine:

— „Am avut ghinion, scumpi amici!... Doi mi-au eșit — doi am ucis!“....

Patima

de Iacob dela Putna

Era pe la jumătatea lui Septembrie. Cutreerasem o zi întreagă câmpiile, răscolind miriștele și părloagele, care acum încep să se înegrească de atâta arșiță de soare.

Se însera. Amurgul se lăsa încet, aducând odată cu el și pacea blândă a melancoliei de toamnă. Istovit de oboseală, cât n'ași fi dat să am o căruță la îndemână, care să-mi ducă trupul obosit! După ce m'am odihnit puțin lângă o căpiță de fân, o luai pe un drumeag, care mă scoase în șoseaua națională ce ducea spre oraș.

Nero, bunul meu tovarăș, era și el istovit ca și mine; abia se mai ținea pe picioare. De câte ori mă opream pentru a-mi mai sălta geanta în spate, care îmi curmase umerii, de greutatea celor doi epuri și a câtor-va prepelețe și a altor bagaje vânătoarești, de atâtea ori mă trezeam cu el printre picioare. Oboseala îl istovise....

Roua umedă, ce cădea odată cu amurgul, nu-l reconforta ca pe mine; gândurile și sufletul lui poate că se adânceau în dorința de a ajunge cât mai degrabă acasă, în cotețul lui liniștit, după ce mai întâi și-ar fi primit o porție respectabilă de mâncare.

Mă apropiam de oraș; în zarea încă limpede de lumină, vedeam cum din ce în ce ajungeam o căruță trasă de un cal, care mergea la pas. Stăpânul ei pe jos, îndemna atingând din când în când calul cu o nuelușă. Când ne-am apropiat și mai bine, am putut recunoaște în omul ce mergea pe jos pe lângă căluțul lui, pe moș Trifan Frâncu, vânător de baștină.

Mă zărise și el și mă recunosc. Când ajunse în dreptul meu, puse nuelușa de-a curmezișul în fața calului și-l opri, iar mâna și-o petrecu în mâneca largă a cămășei, ducând-o la ochi, și acoperindu-și fața arsă de soare, îl podidi plânsul.

Zadarnic am încercat să-l liniștesc și să-i aflu durerea; numai după ce mi-am aruncat privirea în că-

ruță și am văzut sicriul vopsit cu galben, pe care eră ținută o cruce de tablă albă, mi-am dat seamă de durerea lui moș Trifan. Liniștindu-se puțin bătrânul începu să-mi povestească nenorocirea lui, cu două vorbe: „S'a dus Ilie!... S'a dus! De acum nu mai vânezi cu el în luncă... Apoi, întorcându-se cu fața în spre căruță, îmi arătă cu mâna sicriul și-mi zise: „la te uită ce i-am cumpărat“... și-l podidi iarși plânsul.

În clipa aceea, de multe mi-am adus aminte, căci legasem o prietenie vânătoarească cu Ilie și de câte ori mă duceam la vânătoare în partea locului, Ilie mă purta, căci cunoștea toate potecile pădurei și ale cuhalmului: și făceam vânat frumos.

Moș Trifan îmi mai spuse că aflând de moartea lui Ilie, tot satul a venit în băătăura lui, preotul, primarul, învățătorul, și că toate fetele din sat i-au adus flori și busuioc, și că au stat cu toții la priveghiu, până s'a luminat de ziuă, când a venit și un pluton de soldați trimeși dela Râmnic, că i-a cântat trompeții cu goarna cântece militarești de războiu. Doar știe toată lumea că Ilie al lui a fost pe front la Mărășești, unde fiind rănit de două ori l'a păscut moartea până acuma! „Așa a vrut Dumnezeu cu el“ fu ultimele vorbe ale bătrânului, care părea că se mai îmbărbătase puțin.

Când m'am despărțit de moș Trifan Frâncu, luându-mi seara bună, cu toată durerea lui de tată îmi puse mâna pe umeri și-mi zise:

— „Dacă-ți îngăduie timpul Cucoane, peste vre'o zece-cinci spre zece zile vin' o la noi, să vezi ce n'ai văzut de multă vreme. Am adus doi copoi, cum nu s'au mai pomenit până acum pe meleagurile astea.

Numai să-i auzi, când le dau drumul prin cuhalm sau prin pădure, cum se mai tângue! Par-că's clopotele dela mânăstire.....

Amurgul trecuse încet, lăsând în urma lui o pace blândă.

COMUNICARI

Confratele nostru „Chasse et Pêche”, marele organ sportiv belgian, ne trimete cu ocazia vizitei Suvranilor Români în Belgia următoarea adresă omagială pe care o publicăm aci:

Bruxelles, le 11. 5. 1924

A la Direction de la

„Revista Vânătorilor“.

Bucarest

A l'occasion de la visite à Bruxelles de L. L. M. M. le Roi et la Reine de Roumanie, la Direction de la revue „Chasse et Pêche” se fait un plaisir d'envoyer à la Direction de la „Revista Vânătorilor” l'expression sincère de ses plus fraternelles sympathies.

Pour la Direction de „Chasse et Pêche”

(ss) indescijrabil

Cu ocazia vizitei la Bruxelles a M. M. L. L. Regele și Regina României, direcțiunea revistei „Chasse et Pêche” își face o plăcere de a adresa direcțiunei „Revistei Vânătorilor” expresiunea sinceră a celor mai colegiale simpatii ale sale.

Inregistrând cu o deosebită mulțumire și satisfacție această adresă, Revista Vânătorilor a trimis confratelui belgian următorul răspuns:

Bucarest, le 10 Juin 1924

A la Direction de la Revue

„Chasse et Pêche”

Bruxelles

Le Conseil d'Administration de l'„Union Générale des Chasseurs de Roumanie”, lors de sa dernière séance, a pris connaissance avec gratitude de l'aimable missive que vous avez bien-voulu faire parvenir à son organe officiel „Revista Vânătorilor” a l'occasion de la visite à Bruxelles de L. L. M. M. le Roi et la Reine de Roumanie et se fait un bien vif plaisir d'assurer la direction de la revue „Chasse et Pêche” de la réciprocité de ses sentiments fraternels, en la priant de bien-vouloir agréer, en même temps que ses sincères remerciements pour la délicate attention, l'expression de sa plus colégiale sympathie.

Le Président:

Le Secrétaire Général:

Dinu R. Golescu

C. G. Alexianu

Consiliul de Administrație al „Uniunii Generale a Vânătorilor din România” în ultima sa ședință a luat cunoștință cu gratitudine de amabila adresă ce a-ți bine-voit a trimete organului ei oficial „Revista Vânătorilor”, cu ocazia vizitei la Bruxelles a M. M. L. L. Regele și Regina României și-și face o deosebită plăcere de a asigura onor. direcțiune a revistei „Chasse et Pêche” de reciprocitatea senti-

mentelor ei de confrate, rugându-vă în acelaș timp să bine-voști a primi — odată cu mulțumirile sale sincere pentru delicata atențiune — expresiunea simpatiei sale cele mai colegiale.

☒ ☒

O interesantă jurisprudență a Curței de Casație.

Cas. II, 23 Oct. 1923.

Legea asupra poliției vânatului. Delictul prev. de art. 75 din lege.

Din art. 73 din legea asupra poliției vânatului rezultă că pentru existența delictului prevăzut de acest articol, nu este necesar ca cel ce vânează fără învoirea proprietarului sau arendașului, să fi consumat și faptul, adică să prindă chiar vânatul, ci este suficient numai să fie surprins urmărind vânatul cu arma.

(Cas. II, deciziunea penală No. 1985, din 23 Octomvrie 1923 prin care s'a respins recursul făcut de Gh. Alexandroiu s. a., contra sentinței No. 1010 din 1923 a Trib. Gorj, Secția II-a).

☒ ☒

D-l Președinte al Societății Vânătorilor „Cerbul” din Azuga ne comunică peripețiile unui proces de braconaj intentat în urma unui proces-verbal de contravenție dresat de d-l I. N. Buligă, păzitor jurat din Jud. Prahova, pe baza urmelor delictului constatate în pădure de acest păzitor public și confirmărilor verbale și indicațiunilor ce i-au făcut cantonierii de pe șoseaua localității unde s'a comis delictul. Este regretabil că la înfățișare cantonierul își retractează declarația făcută la fața locului păzitorului public, dând astfel prilej pentru un proces în care martorul poate fi tradus în fața justiției ca sperjur.

Nu vrem să împietăm asupra mersului justiției, însă urmărim cu interes acest proces amânat pentru 9 Iunie crt. când sperăm că se va face lumină deplină.

☒ ☒

În locul d-lui Virgil Popovici, demisionat, s'a numit Inspector regional de vânătoare în regiunea VII-a Temișoara, d-l Valeriu Linția.

☒ ☒

Soc. Cerbul din Azuga, este amatoare a cumpăra o mașină de aruncat talere pentru tir.

☒ ☒

La 20 Iulie st. v. 1924 (Sf. Ilie) Societatea „Cerbul” din Azuga își va serba patronul, pentru a 3-a oară dela înființarea ei.

Cu această ocazie organizează în aceeași zi o petrecere câmpenească cu concurs de tragere la tir fix și mișcatori; participarea membrilor fiind obligatorie.

D-nii viliagituriști, vânători și amatori, au ocaziunea unei distracțiuni plăcute și puțin costisitoare.

☒ ☒

În cîrînd va apare o carte nouă a D-lui Dr. Gheorghe Nedici, intitulată „*Hrana și hrînirea vînatului în timpul ernel*“. Această carte dă toate instrucțiunile necesare pentru ocrotirea vînatului în timpul iernei, cari sunt de mare însemnătate pentru orice adevărat vîntor care dorește să vadă prosperînd în teritoriul său un efectiv atît cantitativ cît și calitativ de vînat. Prin urmarea acelor principii și sfaturi practice ce le conține acest tratat, nu numai că ocrotitorul își va crea un efectiv sîntos, dar va atrage din toate terenurile limitrofe tot vînatul în teritoriul său.

Această carte, care nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui vîntor, e foarte instructivă, bazată pe o practică îndelungată și pe un spirit ager de observație al

autorului, care din toate punctele de vedere tinde să se adapte cît mai mult naturii.

O recomandăm cu toată căldura cititorilor noștrii, pentru binele și prosperarea iubitelui nostru vînat. Comenzile se pot face la sediul „Uniunii“. Cartea, urmîrind un scop obștesc, va fi efină.

☒ ☒

Filiala „Uniunii“ pentru Bucovina de sub președinția D-lui Cavaler H. de Mikuli ne trimete cu ocazia adunării sale generale următoarea telegramă:

„*Adunarea generală a filialei Domniei-Voastră din Bucovina, întrunită la 4 Iunie a. c. cu 48 membri prezenți, vă transmite cele mai sincere salutări vîntorești, cu asigurarea că și în viitor va depune serviciile sale cu cel mai mare zel și în deplină armonie cu Domnia-Voastră pentru buna reușită a scopului urmărit*“.

PREȘEDINTELE MIKULI

OFICIALE

Decizii.

Prin Deciziunea Ministerială No. 103719 din 15 Noembrie 1923, și publicată în No. 41 al Revistei Vîntorilor, fiind oprită în toată țara vîntarea potârnicilor pe timp dela 20 Noembrie 1923 și pînă la 1 Septembrie 1925 se aduce la cunoștința D-lor vîntori de a șterge de pe permisele de vîntoare potârnicile, iar Societăților de Vîntoare de a pune în vedere Primărilor și locuitorilor unde au arendat dreptul de vîntoare, oprirea vîntării potârnicilor pe tot timpul menționat.

☒ ☒

Prin Deciziunea cu No. 24232 din 24 Martie 1924, a fost numit în postul de Inspector onorific de vîntoare al regiunii a 8-a D-I Dr. Ioan Pop, în locul D-lui Anton Horn, care prin deciziunea cu No. 19956 din 1 Martie 1924, a fost demis.

☒ ☒

Prin Deciziunea cu No. 24233 din 24 Martie 1924, a fost numit în postul de Inspector onorific de Vîntoare al județului Satu Mare, D-I Gavrilă Păușan, în locul D-lui Anton Horn care îndeplinea și calitatea de Inspector județean.

☒ ☒

Prin Deciziunea cu No. 24308 din 24 Martie 1924, a fost numit în postul de Inspector onorific de Vîntoare al județului Cojocna, D-I Lt. Colonel Aurel Bozat în locul D-lui Iosif Covaci rămas ca Inspector al regiunii a 9-a de Vîntoare și Director al școlii de păzitor de vînat din Sighetul Marmăției, Județul Maramureș.

PRIMĂRIA
COMUNEI PETELEA
J MUREȘ-TURDA.

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Petelea, din incredințarea reprezentanței comunale, publică arendarea dreptului de vînat referitor la terenul hotarului comunei Petelea — cu excepțiunea proprietatea Bisericii Lutherane, — pe durata de 10 ani successivi, cu începere de la 1 August 1924 pînă la 31 Iulie 1934, prin licitație publică și oferte închise.

Licitațiunea se va ține la Primăria comunei în 29 Iunie a. c. orele 2 p. m.

Prețul de strigare 25 000 lei; vadiu 10%.

Condițiunile detaliate se pot vedea la Primăria comunei.

No. 300/1924.

PAUL BALINT
notar comunal

IOAN MENYES
primar comunal.

Corespondența

☒ CAROL MARCONI DIN CĂVĂRAN. — Am primit suma de lei 40 taxa de înscriere a D-v. ca membru aderent.

☒ DR. JORGULESCU DIN CONSTANȚA. — Am primit suma de lei 120 ce reprezintă abonamentul D-v. de la 1 Octombrie 1923 pînă la 1 Ianuarie 1925.

☒ MAIOR ST. IOTA, MAIOR ST. VASILESCU, GHERASE LALIS, I. IACOBI, INGINER A. CLUJANU, ROBERT SMIT, CAROL GROS și DEM. I. TEODORESCU, TOȚI DIN GIURGIU. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 140 de la fiecare ce reprezintă taxa de înscriere și abonament pe 1924.

☒ COLONEL MICLESCU DIN ONEȘTI. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 100 costul abonamentului pe 1924.

☒ INGINER IOAN MICLESCU și AUREL ANTONOVICI DIN BUCOVINA. — Am primit de la fiecare câte 140 lei, abonamentul pe a. c. și taxa de înscriere a D-v. ca membrii aderenți.

☒ DR. OSCAR JOSAN, IACOB DALLMAN, RAIMUND CZEPAŃ-VLADIMIR ZADUROVICZ, GREGOR ANDRIASCIUC, ERVIN JUR. NITSCHKEK, ȘTEFAN SEMENIUC, CONSTANTIN CONTE DE WAS-SILCO și NICUIAE VASILIU, TOȚI DIN BUCOVINA. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 860 prin D-I Dr. J. Philipowicz, ce reprezintă abonamentul pe a. c. mai rămînd de plată o diferență de lei 40 achitarea integrală a abonamentelor. Vă rugăm a ne înainta odată cu acest rest și taxele statutare de înscriere în Uniune.

☒ PARAȘCHIV DIACONESCU DIN ROȘIORII DE VEDE. — Am primit prin d-I Scrioșteanu plata abonamentului la revistă pe a. c. precum și taxa de înscriere ca membru aderent în Uniune și vă mulțumim.

☒ MINCĂ DOBRE DIN BELITORI (TELEORMAN). — Vă mulțumim pentru plata abonamentului la revistă și înscrierea D-v. în Uniunea prin d-I Scrioșteanu.

☒ D-LUI PAN SCULICIU DIN MERCINA. — La întâmpinarea D-v., vă comunicăm că regiunile de la frontieră fiind supuse unui regim special și de competență exclusivă a autorităților militare, nu trebuie să vă mire dificultățile întâmpinate pentru dobîndirea permiselor.

DE VANZARE

Una armă Mannlicher, ofițerească, cu baionetă, absolut nouă.

A se adresa la «Uniune»

Lei 2500.

DE VÂNZARE

Una Carabină de vîntoare 8 m/m.

Cățel foarte frumos pointer-brac (jumătate sînge), Proveniență pur sînge «Quesako», etate 7 luni, foarte bun de scos la actualul sezon de prepelițe. Perfect apporteur. A se adresa la revistă.

Avis

Următorii d-ni abonați sunt singurii cititori ai revistei cari nu și-au plătit nici până în prezent încă abonamentul:

Nr. corent	Numele și Pronumele	Comuna de reședință	Suma de plată	Nr. corent	Numele și Pronumele	Comuna de reședință	Suma de plată
1	Afenduli C.	Galați	150	61	Macovei Const.	Câmpina	150
2	Alexandrescu V.	"	150	62	Movilă N.	Iași	100
3	" Anastasie	"	150	63	Marinescu I.	Calărași	100
4	Antonescu Adam	"	150	64	Muhlstein L. A.	Galați	150
5	Bürger L.	Alba Iulia	150	65	Mitroi Voicu	Drăgănești	150
6	Borza Nichifor	"	150	66	Marinescu Gh.	Ploești	150
7	Bogdan Aurel	Galați	250	67	Martini Gh.	Galați	150
8	Burbea I.	"	150	68	Manolescu A.	Craiova	150
9	Bondulescu Iordan	Calărași	150	69	Metzulescu A. Dr.	"	150
10	Dr. N. Beșescu Colonel	Alba Iulia	100	70	Mihailov Anatol	Chișinău	150
11	Birnescu A.	Craiova	150	71	Nicolau G. Șerban	Câmpina	150
12	Boghian N.	Galați	150	72	Neicu sau Nicu I. Marin	Ploești	150
13	Bilca Gherasim	Boziăș	150	73	Negoescu Mitică	"	150
14	Cacara Matei	Galați	150	74	Nistor D.	Craiova	150
15	Corjescu G. Căpitan	Iași	150	75	Oftez Gr.	Galați	150
16	Chiriacopol Em.	Galați	150	76	Petrino St.	"	150
17	Ciobea Vasile	"	150	77	Petrescu Anton	Brăila	150
18	Constandache Emil	Bacău	150	78	Popescu Gr.	Constanța	100
19	Ciuntu Gr.	Galați	150	79	Parson I.	Ploești	150
20	Daranueș Cornel Dr.	Alba Iulia	150	80	Panaiteșcu N. G.	Galați	150
21	Dâmboveanu Gh.	"	150	81	Petrescu St.	Craiova	150
22	Dumitriu Ilie Sub-Lt.	R.-Vâlcea	150	82	Parisi Cosma	Galați	150
23	Dominic Adria Dr.	Alba Iulia	150	83	Pascal I. T.	"	150
24	Dumitriu Cezar Inginer	Iași	150	84	Pascu Alexandru	"	150
25	Dall'Orso A.	Galați	200	85	Paun Ion	"	150
26	Dinescu N.	Târgoviște	150	86	Paul Anghel Dr.	Iași	100
27	Diaconescu Gr.	T.-Ocna	150	87	Puțulache Marin	Măcișu	150
28	Diaconescu Costică	Dorohoi	100	88	Pelaga Victor Sub-Locot.	R.-Vâlcea	150
29	Diamandi Tell	Constanța	100	89	Popescu Ioan	Reghin Săsesc	150
30	Dragomir D.	Calărași	150	90	Râmniceanu Nicolae	Galați	150
31	Dumitriu Gh.	Lucăcești	150	91	Ribalschy Nicolae	Iași	100
32	Dumitrescu Th.	Craiova	150	92	Romanescu Dimitrie	Dorohoi	100
33	Eustațiu C.	Târgoviște	150	93	Rhein E.	Galați	200
34	Furculescu N.	Loco	150	94	Rurah V. Inginer	"	200
35	Farcaseanu Robert	R.-Vâlcea	150	95	Saftoiu St. Avocat	Brăila	150
36	Fundescu N. Căpitan Int.	"	150	96	Schmidt Frederic	Galați	150
37	Georgescu Mugur	Constanța	100	97	Stoianov C.	Chișinău	100
38	Georgevici B.	Galați	200	98	Schian Nicolae Dr.	Sibiu	100
39	Gatoschi N.	Iași	150	99	Stefanovici G.	Calafat	150
40	Gazi Gh.	Galați	200	100	Sandulian G. V.	Craiova	150
41	Grigorescu D.	"	200	101	Stoienescu Gh.	R.-Vâlcea	150
42	Guilles Anton	"	200	102	Scutașu C.	"	150
43	Gamulea N.	"	200	103	Suruceanu Th.	Chișinău	100
44	Gonata Pietro	"	150	104	Stroici C.	Dorohoi	150
45	Georgescu Stelian	Loco	150	105	Șerbănescu Alex.	Grădiștea	150
46	Horobeanu Ion	Domnești	150	106	Timara I. Căpitan	Brăila	150
47	Ianculescu I.	R.-Vâlcea	150	107	Trifan Gh.	"	150
48	Ignatovici Dobre	Craiova	150	108	Tolleatos Gherasim	Galați	150
49	Isvorsky St.	Galați	150	109	Tatușescu A.	"	200
50	Iranovschi Ed.	Târgoviște	150	110	Trigoni Iani	Constanța	100
51	Ionescu N.	Craiova	150	111	Vasilii V. Ghiță	Galați	200
52	Jianu Nicolae Ing. silvic	Tg.-Neamț	150	112	Vasilatos Gh.	"	200
53	Ionescu D.	Viișoara	150	113	Vitali Grigore	"	100
54	Körner Carol I.	Galați	150	114	Vanadoro Panait	"	150
55	Kristea Ghiță	"	150	116	Willibald Wilhelm Ing.	Sibiu	150
56	Kalavrezos A.	"	150	116	Societ. Vânătorilor «Ursul»	Tg.-Ocna	450
57	Klepp Valentin	Lipova	150	117	Club. Vânătorilor «Solca»	Bucovina	400
58	Lazari Spiro	Galați	150	118	Soc. «Uniunea Vânătorilor din Reșița»	Reșița	400
59	Lecca G.	Iași	150	119	Soc. de Vânătoare «Cerbul»	Cugir	400
60	Löv Emil	Alba Iulia	150				

Societatea Anonimă de Cimenturi din Europa Orientala

(CIMENT-PORTLAND)

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

SOCIETATEA DE CIMENT IOAN G. CANTACUZINO

SOCIETATE ANONIMA

BRAILA

Sediul Social București

Telefon 27/50

Fabrica Brăila

Telefon 84/2

CIMENTUL TITAN

SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000

• • •

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

• • •

DIRECTIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALA

La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226

TELEFON 54/2

• • •

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ
CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

• • •

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

• • •

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale

livrează ciment de calitate superioară

îndeplinind cu prisosință toate condițiile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni

Mai fabrică:

**Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și
Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic**

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T. Măgurele.

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă

OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârniche, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Găște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotate
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 — TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAȚA LIBERTĂȚII

D-sale

Domnului

.....

.....

.....

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 10 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 20 LEI
